

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Nr. 1

Ianuarie — Februarie 1987

Anul LXIV

Scumpi frați și stimate surori, —
Iubiți conlucrători :

Un nou popas ! Un nou Eben-Ezer ! O nouă trecere peste granița convențională și invizibilă dintre vechi și nou, dintre o unitate de timp și altă unitate a aceluiași timp, o trecere din vechiul an 1986, a cărui istorie o lăsăm în urma noastră, în noul an 1987, ce ne stă înainte și către care privim cu speranță și încredere, dar și cu stringerea de inimă inerentă atunci când te afli în fața necunoscutului.

Cît de reconfortante sînt pentru cel credincios asigurările Celui Atotputernic în fața neprevăzutului : „Tu îi vei ocroti, Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău. Căci Tu binecuvintezi pe cel neprihănit, Doamne, și-l înconjori cu bunăvoința Ta, cum l-ai înconjura cu un zid“. (Ps. 5, 11—12) „Fiindcă Mă iubește — zice Domnul — de aceea... îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu“. (Ps. 91, 14)

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul : 'El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred'. (Ps. 91, 1—2)

Prin vasele și înfinitele întinderi ale timpului, se aud cuvintele de asigurare și încurajare ale Domnului, Dumnezeuului nostru : „Întărește-te și îmbărbătează-te... căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine“. (Iosua 1, 9) „Așa vorbește Domnul care te-a făcut... nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și riurile nu te vor îneca... căci Eu sînt Domnul, Dumnezeuul tău, Sfîntul lui Israel, Mintuitorul tău ! De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta“. (Is. 43, 1—4)

Și cită nevoie avem noi toți și lumea întreagă de această asigurare divină ! Zbuciumata istorie a neamului omenesc este un strigăt pentru liniștea și pacea celui creat a fi asemenea lui Dumnezeu. Omenirea tinjește după un climat de încredere, siguranță și pace. 1986 a fost numit „Anul păcii“, anul în care eforturile tuturor popoarelor să se concentreze într-un efort unic pentru ca certitudinea destinului omenirii să fie o certitudine a păcii și buneii învoiri între oameni. Și în ciuda eforturilor făcute, războiul, ura, foametea au secerat mii și sute de mii de vieți.

Ce trist că nu toți oamenii înțeleg că menirea noastră este aceea de a promova tot ceea ce duce la menținerea vieții și la asigurarea moștenirii vieții veșnice.

Transferăm pe agenda noului an, 1987, dorința noastră de pace, hotărîrea noastră de muncă și nevoia noastră continuă de a primi din mîna cea atît de darnică a Milostivului

nostru Părinte tot ce ne este necesar pentru realizarea dezideratului divin, făcut cunoscut de solii cerești pe cîmpurile Betleemului acum aproape două milenii : „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. (Luca 2, 14)

De la 1987 se așteaptă mult. Se așteaptă ca în acest an factorii de răspundere și decizie ai omenirii să facă mult mai mult pentru pacea lumii. Se așteaptă ca cei care au mai mult decît este nevoie să nu neguțeze surplusul peste ceea ce este moral și să întindă mîna pentru hrănirea milioaneilor de fînțe omenesti amenințate de spectrul morții prin infometare.

De la cel credincios, de la noi, iubiți frați și stimate surori, se așteaptă ca legămîntul credincioșiei noastre, al ascultării și legăturii noastre cu Dumnezeu să fie păstrat cu scumpătate. Se așteaptă de la noi mai multă iubire, mai multă credință, mai multă încredere în conducerea lui Dumnezeu și în frații noștri. Se așteaptă de la noi mai mult interes pentru aproapele nostru ; se așteaptă să fim acel samaritean milos din pilda Domnului Hristos, care nu și-a permis să treacă indiferent și nepăsător pe lingă „aproapele“ său atunci cînd acesta avea nevoie de el. Să ne oprim ori de cîte ori este nevoie, să legăm rănile, să le alinăm cu untdelemnul iubirii și să îngrijim pe cei ce au nevoie de îngrijirea noastră. Aceasta înseamnă a implini porunca divină, care cere să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. De la noi se așteaptă ca în noul an, 1987, să reflectăm mai mult și tot mai mult caracterul moral al Domnului Hristos în viața noastră. Atunci și numai atunci, Domnul Dumnezeu va fi... CURAJ pentru cei cu inima tremurîndă ; va fi PACEA sufletelor tulburate ; va fi MINGIIERE pentru cel întristat, ÎNCREDERE deplină pentru cei ce se luptă lupta cea bună a credinței, va fi SPERANȚA inimii deznădăjduite ; va fi BIRUINȚA sufletului înfrînt și doborît de păcat. Va fi SPRIJINUL văduvelor și orfanilor prin aceia care mărturisesc a-L iubi și va fi prieten, sprijin și adăpost pentru cei care nu au lingă ei nici o inimă care să bată cu căldură și înțelegere.

Aceasta trebuie să fie și va fi experiența noastră în anul în care pășim, dacă ne consacram în totul vieții, adevărului și păcii ce-și au originea și izvorul în Cel care a spus : „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața“.

În anul în care intrăm, să scriem o nouă istorie ! O istorie cu totul deosebită de aceea de pînă acum ! Pentru aceasta să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu și vom auzi atunci Cuvîntul ce ne va spune :

„Eu voi fi cu tine... nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întărește-te și îmbărbătează-te“. (Iosua 1,5—6)

Năzuință legitimă a poporului român

Aniversăm la 24 Ianuarie anul acesta, o sută douăzeci și opt de ani de la Unirea Moldovei cu Țara Românească, dorință legitimă a românilor de a se constitui într-o singură țară, în granițele ei naturale cuprinzând pe toți cei de-un grai, fie el muntean sau moldovean, trăind în ținutul dintre Dunăre și Marea cea Mare, sau dincolo de creștele Carpaților pe plaiurile transilvane.

Cînd privim retrospectiv, din perspectiva secolelor încărcate de istoria neamului nostru, simțim răbufnirea spiritului — pașnic de altfel al românului — în fața vitregiei vremurilor și a dorinței niciodată potolite a multora de a ne stăpîni, dezbinîndu-ne și dezmembrînd ceea ce a constituit de la origini pămîntul strămoșesc, „...toată țara Ungrovalahiei, părțile de peste munți, încă și spre părțile tătărăști și Almașului și Făgărașului, ale Banatului și Severinului, de amîndouă părțile de peste toată Dunărea și pînă la Marea cea Mare și cetatea Dîrstoru-

lui”, — așa cum apare în titlurile marelui domn Mircea cel Mare. — În tot acest timp de încrîncenare, oriunde s-a aflat, românul și-a păstrat graiul și dragostea de glie și de neam!

Cînd adierea evenimentelor se întetea, prevestind furtuna pe care n-a mai putut s-o împiedice nimeni și nimic ca să se dezlănțuie, în furia ei a spulberat obstacolele nefirești așezate în cale de cei străini de aspirațiile noastre naționale, înfăptuind unirea tuturor românilor în granițele lor naturale — forța ce a răsturnat calculele multor cabinete europene, a fost înțelepciunea și dîrzenia poporului român, care din fericire, n-a fost luată în seamă de către cei ce ne-au subestimat...

Rapoartele vremii transmise de consuliul Franței și Belgiei la Iași și București consemnau evoluția lucrurilor ce au dus la alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și Munteniei, deci al țării românești.

Acest rezultat la care nimeni nu se aștepta, spunea Jacques Poumay, consulul Belgiei la București, „nu este pus decît pe seama presiunii pe care poporul român, care dorește cu orice preț Unirea, a exercitat-o asupra deputaților”. Este ecoul Unirii ce a străbătut Europa, arătînd „modul strălucit în care românii și-au afirmat, la mijlocul veacului trecut, îndreptățirea și justetea istorică a cauzei naționale, înfăptuind Unirea prin dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza” ca Domn al Principatelor Române — (Magazinelul Istoric, ian. 1987, pag. 10—11).

Ceea ce se desprinde din documentele vremii este adevărul ce ne onorează ca popor și nație că rolul hotărîtor în realizarea Unirii l-am avut noi, românii. Și era numai drept și nici nu se putea altfel, pentru că noi românii am dat jertfe de sînge la Baia (1467), Vaslui (1475), Podul Înalt, la Călugăreni (1575), la Șelimbăr (1599), iar după Unire, la Grivița (1877), Smîrdan (1878), la Mărășești (1917) și la marea conflagrație a secolului nostru, contribuind din plin la victoria asupra fascismului.

Unirea Principatelor Române nu este darul nimănu, nu este înscris în nici un tratat internațional, căci nu avea nimeni a ne spune ce aveam de făcut. Căci dacă Con-

venția de la Paris semnată la 7/19 august 1858 prevedea constituirea celor două principate într-un corp comun, purtînd denumirea de „Principatele Unite Moldova și Valahia”, avînd fiecare domn, guvern și adunare legiuitoare proprie, aceasta împotriva voinței unanime a poporului care se pronunțase deja prin adunările ad-hoc, pentru Unire, românii au știut să înfrîngă aceste forțe ce ne voiau separați și fărîmițați și să împlinească în fapt Unirea, căci dincolo de articolele pravilelor internaționale, erau inima și viața unui popor, poporul român bine înfipt cu rădăcini adînci în pămîntul moșilor și strămoșilor noștri, care n-am năvălit de nicăieri și n-am pornit niciodată în cavalcadă peste popoarele Europei, ci asemenea miticului Anteu ne-am fixat bine ființa în glia binecuvîntată a pămîntului strămoșesc, care ne-a hrănit și care ne-a fost și loc de îngropăciune, de aceea „tot ce mișcă-n țara asta”..., ni-e prieten numai nouă.

„Printr-o diplomatie de-o deosebită abilitate și mobilitate, avînd un puternic reazem în voința unanimă a maselor populare, românii au reușit la 24 Ianuarie 1859 să pună puterile europene în fața faptului împlinit al Unirii” (Idem/pag. 13). Semnificația profundă a acestui act, cit și urmările lui firești au fost bine exprimate de J.A. Hubner, ambasadorul Austriei la Paris, care, într-o discuție cu împărăteasa Eugenia, soția lui Napoleon III spunea: „Acolo (în Principate) se vrea independența, iar spre a se atinge acest scop se votează pentru Unire”.

Tar cînd nici peste două decenii căciularii și dorobanții învățau pe otomani ce înseamnă iubirea de patrie, pe cîmpurile de bătălie din sudul Dunării, românii realizau independența deplină a statului, deschizînd larg perspectivele înfăptuirii marelui obiectiv național pentru realizarea măreței unități statale, act istoric înfăptuit la 1 Decembrie 1918, cînd Transilvania, ultimul teritoriu străvechi românesc încheie cercul bine conturat al țării românești, act istoric rezultat tot prin voința națională a tuturor românilor.

Astăzi, la această aniversare a patriei noastre, consemnînd responsabilitatea ce ne revine de a păstra ceea ce s-a realizat cu înțelepciune, dîrzenie, perseverență și jertfă și a munci cu dăruire pentru prosperitatea și înflorirea patriei noastre.

Dumitru Popa

DIN CUPRINS

● De la inimă, la inimă	2
● Unirea	3
● Ziua aceea	4
● De la Sabat la duminică	5
● Realizări	7
● Ție, Doamne!	8
● „Puneți-mi deoparte”	9
● Fii o pildă	11
● „...plînsul își are vremea lui...”	12
● Valoarea spirituală a întregii solii îngerești	15
● Pastorul și disciplina în cult	17
● Miinile noastre	19
● Căsătoria este pentru oameni mari	21
● Necrolog	23

Inima Mariei este neagră și nimeni nu știe, numai El care-i zice: „Nu te osîndesc“.

Între secretele devenirii ei spirituale, imaginea acestei întâlniri pare a fi pe primul loc.

Maria nu vine la această întâlnire în mod liber. Ea a fost pur și simplu tirată. Cei care o aduc nu au nicidecum intenția să o prezinte lui Isus pentru a fi vindecată. Ei urmăresc să o distrugă pe ea și de asemenea pe incomodul învățător. Ei o tirăsc la moarte, dar așa cum nu o dată se întâmplă în planul divin, aceea ce părea o pricină de groază, devine, pe neașteptate, un izvor de nebănuite bucurii.

Maestrul, întrerupt din activitatea sa plină de însuflețire, Se vede dintr-o dată în fața unei scene de violență. Cîtină în inimile celor nou veniți, El înțelege imediat cât de mare nevoie au ei înșiși de o confruntare cu El și drept răspuns la acuzațiile aduse de ei, El începe să noteze în colbul pardoselii ceva ca o scriere cifrată, care poate fi citită numai de cel pe care îl vizează. El întâmpină acuzația lor cu oferta de a-i ajuta în acele lucruri de taină, care oricum stînjeneau conștiința lor atît de sensibilă la principialitate.

Însă violența lor nu este asociată curajului de a sta în fața propriei vieți, sau poate tocmai ea este mijlocul de a evita realitatea. Jalnice victime ale neglijării tirînd o altă victimă la o judecată pe care nu au curajul să o întâmpine la modul personal! Ieșirea din scenă pe ușa laterală, acesta este singurul lucru cu care s-au ales. Numai Maria pășește pe ușa din față și intră în istorie de-a binelea. Ea calcă demn pe o cale nemaiumblată. Vechile cărări se sting asemenea unui coșmar pe care ziua albă de la fereastră îl alungă în tenebrele nopții trecute. „Du-te, Marie, și să nu mai păcătuiești!“

Pastor,

Ioan Buciuman

Istoria Mariei Magdalena are o notă de mister. Este suficient pentru a stîrni interesul. Începuturile acestui demers se sting în necunoaștere. Abia dacă pot fi sumar intuite. Maria apare brusc în scenariul biblic. Pregătirile au fost făcute dincolo de cortină.

Debutul ei este un amestec uluitor de penibil și sublim. Sînt atît de multe lucruri concentrate în scena întîlnirii, încît, fără să vrei, ai impresia că totul este anume croit pentru a concentra simboluri de o valoare ridicată la nivelul întregii istorii umane. Maria se instituie astfel ca o metaforă a devenirii.

Ceea ce uluiește în experiența ei este ascensiunea de o rapiditate aproape incredibilă. De pe pragurile cele mai de jos ale imoralului, ea urcă spre culmile ce se ridică în mod sigur deasupra ucenicilor. Maria este în modul cel mai clar o demonstrație de virtuozitate a harului în acțiune.

Din punct de vedere omenesc, Maria este un caz în mod disperat trecibil. Cum s-a ajuns acolo? Probabil că o anumită structură sufletească lipsită de scutul voinței și al simțămîntului demnității personale așezată într-un mediu care a corupt-o fără înecutare, a făcut să i se piardă și bruma de valori existente. Totuși Maria n-a fost iresponsabilă de tot ceea ce s-a întîmplat. Posesiunea demonică, acea dependență paralizantă față de puterile întinericului, nu s-a instalat ca un fapt arbitrar. Răul se dezvoltă în aceste forme aberante numai acolo unde i se oferă un teren prielnic. Ori, acest teren este întotdeauna întreținut de participarea voită, pasionantă chiar, la lucrările păcatului. În mod normal, sufletul este asigurat cu suficiente zăvoare de conștiință și numai deschiderea

lor voită și continuă face ca poporul infernului să năpădească ființa.

În momentul întîlnirii cu Mintuitorul, Maria este total lipsită de apărare. Altfel nu-mi pot explica procedeul lui Isus. Cele șapte duhuri luaseră de mult conducerea și puteau să dispună după plăcere de situație. Acolo era un complot împotriva lui Isus, condus de arhiemagitorul lor stăpin și ele nu aveau cum să nu colaboreze la această acțiune. Aici, Maria este o biată victimă. Cel puțin Mintuitorul așa o consideră.

În viața Mariei Magdalena, ziua întîlnirii ei cu Maestrul rămîne ca cea mai dramatică scenă, mai dramatică chiar decît ceasul morții. De fapt, aceasta este ziua în care femeia aceea de moravuri ușoare a fost ucisă cu pietre în mod virtual, dar tot în ziua aceea o altă Marie s-a născut din grămada de vechituri a trecutului, atînsă de focul divin al iubirii iertătoare.

Ce simțăminte au trecut prin inima Mariei? Este greu de înțeles. Această istorie ar trebui văzută dinlăuntru, nu din loja confortabilă a criticului.

Un val de desperare fără margini a cuprîns-o, ca pe cineva care constată că a ajuns deja prea departe ca să se mai poată întoarce de la alunecarea în cascadă. Dar, iată că nu se întîmplă nimic. Incredibil! Parcă a înghețat totul. De după neguri o mîină se întinde salvator. O rază de speranță răsare mai prețioasă ca niciodată. Dacă s-ar putea face ceva totuși, atunci cu siguranță că din clipa aceea, totul va trebui să fie altfel. Un dezgust imens umple fiecare fibră a sufletului. Ajunge! În prezența Lui, păcatul este deosebit de odios și insuportabil. O durere ca moartea produce păcatul în fața sa.

Cu toate că cele trei referințe din Noul Testament care sînt de obicei citate pentru a susține originea apostolică a pămîntului Duminicii, aparțin ariei geografice a comunităților creștine de limbă greacă din Grecia (1 Cor. 16, 2) sau Asia Mică (Fapte 20, 7; Apoc. 1, 10), există o tendință destul de accentuată în studiile recente, de a atribui comunității apostolice din Ierusalim inițiativa și responsabilitatea pentru abandonarea Sabatului și instituirea pămîntului Duminicii. J. Daniélou afirmă, de exemplu, că „instituirea pămîntului Duminicii merge înapoi la prima comunitate (biserica) și este o pură creație creștină”¹. Într-un alt studiu, același autor declară că „obiceiul de a se aduna laolaltă în această zi (Duminică) apare chiar în săptămîna următoare învierii cînd găsim pe apostoli adunați la un loc. Duminica este continuarea acestei întîlniri săptămînale”².

C. S. Mosna concluzionează cercetările sale cu privire la originea pămîntului Duminicii spunînd: „Putem trage concluzia, fără să ne îndoim, că Duminica a luat naștere în comunitatea primară a Ierusalimului mai înainte decît comunitatea Paulină”³. W. Rordorf susține de asemenea că: „pot fi prezentate mai multe argumente pentru părerea că pămîntul de către creștini a Duminicii este o creație pur creștină, a cărei origine merge înapoi la cea mai veche perioadă a comunității primare și chiar la intenția personală a Domnului cel înviat”⁴.

Această teză se sprijină pe mai multe presupuneri. P. K. Jewett notează — de exemplu — că „se pare nepotrivit ca Pavel să fie pionier în pămîntul Duminicii, căci el este singurul scriitor al Noului Testament care avertizează pe convertiții săi împotriva pămîntului zilelor (Col. 2, 17; Gal. 4, 10; Rom. 14, 6)”⁵. Același autor remarcă cu spirit de pătrundere, că „dacă Pavel a introdus pămîntul Duminicii printre neamuri, atunci cu siguranță că opoziția iudaică l-ar fi acuzat de această îndrăzneală a sa de a înlătura porunca Sabatului, așa cum s-a petrecut cu ritualul circumciziunii (Fapte 21, 21)”⁶. Mai mult chiar, Pavel, așa cum scoate în evidență W. Rordorf, „s-ar fi referit mai mult la pămîntul Duminicii și... ar fi răspuns acuzațiilor aduse de opoziția iudaizantă”⁷. Se susține astfel că „Pavel a găsit obiceiul de a se închina în prima zi a săptămîinii introdus printre creștini, atunci cînd a început lucrarea sa printre Nea-

muri; aceasta ar însemna că închinarea în prima zi a săptămîinii este de origine iudeo-creștină”⁸.

Se consideră de asemenea că deoarece evenimentele învierii și/sau arătările Domnului Isus au avut loc în Ierusalim Duminica, de aceea aceste întîlniri ale Domnului Hristos cu ai Săi, trebuie să aibă loc acolo, pentru că acolo apostolii au instituit pentru prima dată observarea Duminicii pentru a comemora aceste evenimente printr-o zi deosebită creștină și cu o liturghie creștină unică. Se consideră adesea că o schimbare a zilei de închinare și adoptarea ei ulterioară de către mulți creștini de pretutindeni, nu se putea înfăptui decît numai de către autoritatea apostolică exercitată în Ierusalim, mama Bisericii Creștine⁹. Principiul ce se cuprinde în această observare este în adevăr valabil și este motivul pe care avem nevoie să-l reținem și să ne aducem aminte de el în cercetarea noastră spre a se ajunge să cunoaștem geneza pămîntului Duminicii. În general creștinii, cu greu ar fi acceptat poziția (hotărîrea) vreunei biserici de schimbare a zilei lor săptămînale de închinare, sau data anuală a sărbătorii paștelui, în afară de faptul că ea venea de la cineva care se bucura de o poziție generală și nedisputată de conducător. Controversa cu privire la Paște, așa cum vom vedea, ne dă unul dintre cele mai bune exemple.

Un alt argument semnificativ este necesitatea recunoscută și care a fost imediat simțită de primii creștini din Ierusalim, de a avea un timp și un loc special de închinare, deoarece se spunea că ei „nu se mai simțeau bine închinîndu-se în cadrul Sabatului iudaic”¹⁰. C. S. Mosna argumentează, de exemplu, că apostolii au instituit pămîntul Duminicii „cu mult înainte ca Pavel să gîndească la instituirea ei”, deoarece „primii creștini simțeau nevoia de a avea o zi specială de închinare pentru că conținutul Sabatului devenise insuficient pentru a satisface exigențele noii credințe”¹¹. W. Rordorf exprimă aceeași convingere în cuvinte similare, atunci cînd spune că „necesitatea practică pentru un timp regulat de închinare în comunitățile creștine, ne îndreaptă spre o origine pre-Paulină a pămîntului Duminicii”¹².

Relatarea lui Eusebiu (aproximativ 260—340 d. Hr.) despre Ebioniți — o grupare iudeo-creștină a creștinismului primar — este considerată de mulți învățați ca o altă dovadă a unei origini apostolice a

Duminicii. Rapoartele istorice ne spun că aripa liberală a ebioniților „pămîntul Sabatului și celelalte reguli iudaice, dar în același timp, asemenea nouă, ei celebrau Cina Domnului ca o aducere aminte a învierii Mintuitorului”¹³.

Controversa (neînțelegera) vine de acolo că acești Iudei creștini au reținut practica originală a Duminicii a Bisericii din Ierusalim, deoarece ei cu greu ar fi împrumutat-o de la Neamuri, odată ce ei au rupt legăturile cu ei¹⁴.

Aceste argumente par în adevăr a fi convingătoare, dar valabilitatea lor trebuie să fie testată în lumina informațiilor istorice ce ne sînt puse la dispoziție de Noul Testament, cum și de literatura patristică de la început a Bisericii din Ierusalim. Acest lucru îl vom cerceta noi acum, extinzîndu-ne cercetările noastre pînă la 135 d.Hr. adică pînă în timpul distrugerii orașului de către Hadrian. În acel timp așa cum vom vedea, atît orașul cît și biserica din el au suferit unele schimbări radicale cauzate de edictul împăratului de expulzare a iudeilor și creștinilor iudei. Aceasta a dat lovitura finală, nu numai aspirațiilor naționale iudaice de independență față de romani, ci și poziției de conducător a Bisericii din Ierusalim. De fapt, ca urmare a celor de mai sus, rolul bisericii de acolo (din Ierusalim) era prea neînsemnat spre a mai fi în stare să influențeze restul creștinismului.

Biserica din Ierusalim în Noul Testament.

Ce informații ne oferă Noul Testament cu privire la atitudinea Bisericii din Ierusalim, față de serviciile divine iudaice și calendarul liturgic? Sugerează ele oare, așa cum susțin unii, că Biserica „nu se mai simțea bine în cadrul serviciilor divine ale Sabatului iudaic și de aceea a fost nevoie să se adune aparte, singuri și într-un anume timp?”¹⁵ Ne vom strădui să răspundem la aceste probleme luînd în primul rînd în considerare locul și timpul întîlnirilor primilor creștini, și în al doilea rînd compoziția etnică și orientarea teologică a Bisericii din Ierusalim.

Locul întîlnirilor creștine.

Locurile de întîlnire cele mai frecvent menționate în cartea Faptelor Apostolilor sînt: templul, sinagoga și case particulare (iar într-un singur caz o întîlnire în aer liber)¹⁶.

În Fapte 2, 46 raportul cum că toți creștinii „erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frîngeau pîinea acasă”, sugerează o posibilă deosebire a adunărilor de evanghelizare în public, și întîlnirile particulare pentru comuniune. Cu toate

acestea, în cap. 5, 42 se spune că „în fiecare zi, în templu și în casă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Hristos“.

Aceasta ar implica faptul că nu există nici o deosebire formală între adunările publice de evanghelizare și întîlnirile particulare de comuniune¹⁷. Tabloul ce se desprinde din Faptele Apostolilor este în adevăr de o intensă viață de comunitate a noilor convertiți care „cu o inimă“ (Fapte 1,14), se vor întîlni adesea spre a-și împărtăși reciproc credința lor atît în public, în templu, sub portalul lui Solomon, sau în sinagogi, ca și în case particulare¹⁸. Dar probabil că o deosebire există totuși între aceste două tipuri de întîlniri. În templu și în sinagogi comunitatea primară putea proclama Evanghelia (Fapte 3,11; 5,12), ca și participarea la rugăciune (Fapte 3,1; 22,17; 2,46—47) cum și învățarea din Sfînta Scriptură. În întîlnirile din locurile particulare, pe de altă parte, credincioșii puteau fi învățați, instruiți în mod personal de către apostoli (Fapte 6,42; 1,14), și de asemenea, să-și exprime legăturile lor de bucurie participînd împreună la masă, cum și la Sfînta Cină¹⁹.

Întîlnirile particulare ale comunității primare, deși destinate a exprima mai liber și mai pe deplin, conținutul credinței lor în Domnul cel înviat, nu sînt înfățișate ca fiind în conflict cu serviciile divine din Templu și sinagogi, ci mai degrabă ca fiind suplimentare acestora. Ralph P. Martin remarcă cum că „în primele zile ale vieții bisericii se pare că nu era nici o dorință sau intenție de a părăsi religia părintească. Cel puțin în ceea ce privește practica exterioară a credinței“²⁰. Autorul scoate în evidență faptul că „biserica creștină primară era asemenea unei grupări în cadrul iudaismului“ și era, denumită în mod distinct „o sectă a Nazarienilor“ (Fapte 24,5) Aceeași expresie de „sectă“ este folosită în Fapte să descrie atît gruparea creștină (Fapte 24,5,14; 28,22) cît și grupările oficiale iudaice ale Saduceilor (Fapte 5,17) și Fariseilor (Fapte 15,5; 26,5). De aceea, Martin trage concluzia că „nu era nimic, la suprafață, care să izbucnească ca fiind ceva străin în legătură cu adunarea la un loc a unor iudei cu aceleași concepții, ca grupare a nazarienilor“²¹.

Unii teologi au sugerat chiar că din punct de vedere formal, al formelor exterioare, comunitatea primară, semăna la început cu o sinagogă, o sinagogă specială, deoarece după Mishna, nu era nevoie decît de zece bărbați iudei pentru a forma o sinagogă, oriunde s-ar afla²². Despre urmașii Domnului Hristos ni se spune în Fapte 1,14, că „stăruiau cu un cuget în rugăciune și cereri“. Expresia greacă folosită aici este o expresie ce denu-

mește obișnuita „adunare de rugăciune“ de la sinagogă. (Fapte 16, 13, 16) Folosirea unei denumiri sinagogale pentru a descrie adunările primilor credincioși, sugerează posibilitatea ca aceste întîlniri ale creștinilor să fi fost privite ca un tip al întîlnirilor din sinagogă.

Este un fapt acela că sinagogă este locul de închinare cel mai frecvent menționat. Am găsit acest lucru ca fiind un adevăr în timpul lucrării Domnului Hristos, deoarece El a învățat și a luat parte la serviciile de cult din sinagogă — în ziua Sabatului. (Marcu 1,21—28; 3,1—6; 6,2; Mat. 4,23; Luca 5,15. 16—30, 31,44; 6,6; 13,10—17; Ioan 6,59; 18,20) De asemenea în Faptele Apostolilor, raportul creștinilor prezenți la sinagogă este impresionant. Pavel se întîlnia în mod regulat în sinagogă cu „iudei și greci“ (Fapte 18,4,19; 13,5,14,42,44; 14,1; 17,1, 10,17), și chiar Apolo, cînd a sosit în Efes, s-a întîlnit cu credincioșii din Efes în sinagogă. (Fapte 18,24—26) C.W. Dugmore, datorită căruia avem un studiu larg cuprinzător cu privire la influența sinagogii asupra serviciilor divine creștine, ne arată în mod convingător că sinagogă a influențat atît forma serviciului cît și timpul în care creștinii se adunau laolaltă pentru rugăciuni puternice în primele patru secole ale erei noastre, și aceasta într-o măsură mult mai mare decît s-a recunoscut vreodată²³.

Acceptarea lui Mesia ca Domn și Mintuitor a creat oare o imediată nevoie de a adapta un nou loc și un nou timp pentru închinare, și aceasta pentru a da expresie unei credințe? Este ușor și tentant a interpreta în mod fragmentar raportul Bisericii din Ierusalim în lumina separării ulterioare care a avut loc între biserică și sinagogă. Acest efort poate fi motivat de dorința lăudabilă de a micșora atașamentul Bisericii din Ierusalim de obiceiurile religioase iudaice, și în acest fel să apere unicitatea conținutului și expresiei credinței creștine chiar de la începutul ei. În timp ce asemenea obiective pot fi lăudabile, ele nu justifică o reconstrucție neconformă cu realitatea a obiceiurilor de la început în ceea ce privește închinarea, serviciile de cult ale Bisericii din Ierusalim.

Referințele frecvente la templu, sinagogă, rugăciune și predicare, sugerează faptul că serviciul divin de închinare creștin nu a apărut ca o instituție „ex novo“, ci mai degrabă ca o continuare și o re-interpretare a serviciilor religioase iudaice. Petru și Ioan, de exemplu, după experiența Cincizecimii s-au suit la templu la ceasul rugăciunii. (Fapte 3,1) Participarea la templu și la sinagogă continua încă, deși aveau loc adunări complementare particulare. De asemenea limbajul serviciului religios iudaic — jertfe, daruri, preot, bătrînul sau prez-

biterul — rămneau în uz. Este deci clar că toate acestea erau reinterpretate în lumina împlinirii lor mesianice — evenimentul Hristos. Nu există nici o aluzie la faptul că noua lor credință a fost cauza unei imediate abandonări a locurilor unde se țineau serviciile religioase regulate ale iudeilor.

NOTE

1. J. Daniélou, *The Theology of Jewish Christianity*, 1964, p. 342.
2. J. Daniélou, *The Bible and the Liturgy*, 1966, p. 243.
3. C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 53. Aceeași concluzie este trasă și de către H. Riesenfeld, printr-un alt raționament, „Sabatul și Ziua Domnului“ *New Testament Essays, Studies in Memory of T. M. Manson* 1958; p. 213; Y. B. Tremel, „Du Sabbat au Jour du Seigneur“, *Lumière et Vie* (1962); 44f; Pierre Grelot, „Du Sabbat juif au dimanche chrétien“, *La Maison—Dieu* 124 (1975) : 28—31.
4. W. Rordorf, *Sunday*, p. 237. Printre alții care au susținut deja că pázirea Duminicii își are originea în Comunitatea Primară din Ierusalim, vezi și H. Dumaine, „Dimanche DACL III.“ col. 892; P. Cotton, *From Sabbath to Sunday*, 1931 p. 71; J. Nebdal, *Sabbat und Sonntag im Neuen Testament*, dizertație 1956, p. 170; C. Callewaert, „La synaxe eucharistique a Jerusalem, bereau du dimanche“, *Ephemerides Theologicae Lovanienses* 15 (1938) : 34—73.
5. P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 56. Referințele cruciale Pauline cu privire la Sabat (Col. 2, 16—17; Gal. 4, 10; Rom. 14, 6) sînt examinate în apendice.
6. P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 57.
7. W. Rordorf, *Sunday*, p. 218.
8. P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 57. J. A. Jungmann, *The Mass of the Roman Rite*, 1950, I, p. 20, care argumentează că înlocuirea Sabatului cu Duminică s-a petrecut în timpul dintre martiriul lui Ștefan și persecuția din anul 44 d. Hr., ca un rezultat al persecuției iudaice. Să reținem că această poziție este infirmată de informațiile ce le avem cu privire la Biserica din Ierusalim.
9. W. Rordorf, *Sunday*, p. 232—237.
10. Idem, p. 218.
11. C. S. Mosna, *Storia della domenica*, 53.
12. W. Rordorf, *Sunday*, p. 218.
13. Eusebiu, *HE* 3 25, 5, NPNF I, 159. Același lucru este spus de Teodoret *Haereticarum fabularum compendium*, 2, 1, PG, 83, 389.
14. H. Dumaine, „Le Dimanche“, *DACL* IV, col. 893, este de părere că pázirea Duminicii printr-eblonți are toate șansele să fi supraviețuit unui obicei al Bisericii primare din Ierusalim. Această instituție nu are, de aceea, nimic de-a face cu creștinismul elenist“; C. Callewaert (vezi fn. 4) p. 51; C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 54—55; W. Rordorf, *Sunday*, p. 216—218; P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 57.
15. W. Rordorf, *Sunday*, p. 218.
16. Templu : Fapte 2, 46; 3, 4; 5, 12, 20, 25, 42; Sinagogă : Fapte 9, 20; 13, 5; 14, 42; 14, 1; 17, 1; 10, 17; 18, 4; 19, 26; 19, 8; case : Fapte 1, 13; 2, 46; 5, 42; 12, 12; 20, 7; la marginea riuului : Fapte 16, 16.
17. O. Cullmann, *Early Christian Worship*, 1966, p. 10, argumentează cum că deoarece chiar casele particulare erau privite ca biserici, expresia „în templu“ poate însemna „în casă“. Este foarte dificil să accepți această explicație deoarece există doi termeni distincți și au fost folosiți ca să denumească „templul“ și biserica.

18. Fapte 3, 11; 5, 12, Ioan 10, 23.
19. H. Riesenfeld (fn. 3), p. 212 sugerează că: în mod clar creștinii luau parte în capitala evreilor la serviciul divin din Templu și din sinagogă, pentru că acolo se citea din Scripturi și se înălțau rugăciuni. Prin jertfe, ei înțelegeau mai bine că acestea au fost înlocuite prin moartea Domnului Hristos. După ce participau la serviciile divine din Templu, ei se întâlneau între ei (Fapte 2, 46; 5, 42), adică într-o casă particulară, cum era, în camera de sus (Fapte 1, 13), și acolo creștinii ascultau cu multă atenție și interes la învățăturile apostolilor, participau cu credințioasă la comemorarea frățească, fringerea pîinii și rugăciuni. (Fapte 2, 42; 6, 1-2).

20. Ralph P. Martin, *Worship in the Early Church*, 1974, p. 18. T. W. Manson, *The Jewish Background*, *Christian Worship: Studies in its History and Meaning*, ed. N. Micklem, 1936, p. 35.

21. Ralph P. Martin (fn. 20) p. 19.
22. F. J. Foakes Jackson and Kirsopp Lake, *The Beginnings of Christianity*, 1933, 1, p. 304; Karl L. Schmid, „EKKLESIA”, TDNT III, p. 501-535. Ferdinand Hahn, *The Worship of the Early Church* 1973, p. 41, respinge teoria cum că „biserica” s-a dezvoltat

după modelul sinagogii, pentru că, spune el, „creștinii și-au luat mari libertăți în ceea ce privește întreaga tradiție a iudaismului Vechiului Testament”. Hahn susține că inițial, primii creștini s-au detașat de modul iudaic de închinare, dar mai târziu, în mod deosebit sub Iacob fratele Domnului, el au manifestat o strictă păzire a legii, credințioasă față de serviciile de cult și o marcantă atitudine particulară. De ce oare primii creștini au rupt-o la început cu închinarea iudaică și apoi să fie din nou atrași mai târziu de ea? Noul Testament nu ne dă nici o informație pentru a susține această teorie, Hahn, spune, de exemplu, că „numbrea unui prezbiter în timpul anilor 40 era asemenea unei conștiințe întoarceri la practicile iudaice. Nu trebuie presupusă o independență similară pentru perioada inițială, ca și când serviciul de închinare al primilor creștini era legat direct de serviciul de cult de la sinagogă (idem, p. 51-52). Numirea unui prezbiterat de către Biserica din Ierusalim arată oare spre o reîntoarcere la practicile iudaice? Nu sugerează oare acest lucru o dezvoltare a structurii organizatorice a Bisericii după modelul iudaic existent? Ce putem spune atunci despre alegerea Heleniștilor pentru a se îngriji de binele social al celor în ne-

voie (Fapte 6, 1-6)? Nu era oare funcția acestora asemenea celeia a iudeilor „ce strîngeau milostenii și care nu aveau nici o legătură cu conducerea serviciului de Cult?” (Hermann W. Bayer, „DIACONOS” TDNT II, p. 91). Alegerea unor noi slujbași trebuie văzută în contextul dezvoltării unei structuri locale a bisericii, determinate de creșterea Comunității. Organizația iudaică existentă și structura liturgică dau un model valabil pe care creștinii l-au adaptat pentru exigențele lor. Mario Fois, *Collegialità, Primato e Laicato nella Chiesa Primitiva*, Università Gregoriană, 1973, p. 52-75, ne arată în mod convingător cum dezvoltarea structurii eclesiale în Biserica primară din Palestina s-a făcut după existențele modele iudaice.

23. C. W. Dugmore, „Lord's Day and Easter”, *Neotestamentica et Patristica in honorem sexagenarii O. Cullmann*, 1962, p. 272; de asemenea *The Influence of the Synagogue upon Divine Office*, 1944, p. 7; W. O. E. Oosterley, *The Jewish Background of the Christian Liturgy*, 1925; P. P. Levertoff, „Synagogue Worship in the First Century”, *Liturgy and Worship*, ed. W. K. L. Clarke, 1932.

Exeget

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

O nouă capacitate în funcțiune

La întreprinderea de ulei „Ardealul” din Carei a intrat integral în funcțiune o nouă rafinărie cu o capacitate de 70 tone pe zi. Instalațiile moderne — executate în întregime în țară — permit producerea de uleiuri vegetale rafinate de calitate superioară din floarea-soarelui, germei de porumb și rapiță.

Stație de preepurare care produce biogaz

În zona industrială de sud a municipiului Vaslui, profilată pe industria alimentară, a fost construită și a intrat în funcțiune o puternică stație de preepurare a apelor uzate. De subliniat că, pe lângă funcțiunile sale, noul obiectiv are prevăzut și realizată, ca fază distinctă în fluxul tehnologic, producerea biogazului. Compusă din două fermentatoare cu un volum de 1500 mc fiecare și un gazometru cu o capacitate de 500 mc biogaz, noua stație înlocuiește aproape în totalitate butanul din procesul de producție în două unități de industrie alimentară din zonă, economisindu-se astfel însemnate cantități de combustibil convențional.

Centrala telefonică automată.

În cartierul Orizont, al siderurgistilor călăreșeni, a intrat în funcțiune o nouă centrală telefonică automată denumită pe scurt „CTA 2”. Fiind dotată cu echipament în totalitate de producție românească, realizat de cunoscuta firmă bucureșteană „Electromagnetica”, noua

centrală are o capacitate de servire de 6000 abonați din municipiul Călărași, numărul acestora urmînd să ajungă în actualul cincinal la peste 25000, prin extinderea centralelor existente.

Tehnologie modernă de fabricație

Specialiștii Întreprinderii de produse refractare Pleșa au pus la punct o nouă și modernă tehnologie: turnare-vibrare cu lianți chimici a suporturilor pentru balbotarea oțelului în oalele de turnare. Prin aplicarea acestei noi tehnologii de fabricație, suportii realizați rezistă la de trei ori mai multe șarje în comparație cu cei realizați prin metodele aplicate pînă acum.

Complexul hotelier „Vedea”

În centrul orașului Roșiori de Vede a fost inaugurat noul complex hotelier „Vedea” (foto) care conectează și această frumoasă localitate din județul Teleorman la rețeaua turistică a țării. Între altele, se află aici 120 locuri de cazare în camere moderne și confortabile. Unitatea este înzestrată cu un personal la nivelul exigențelor turistice actuale. Corpul de clădire al noului complex hotelier se remarcă prin fericită imbinare a elementelor constructive tradiționale cu cele moderne, integrîndu-se armonios în peisajul arhitectonic al acestui oraș.

Redacția

ȚIE DOAMNE!

„Voi cînta bunătatea și dreptatea; Ție Doamne, Ți voi cînta”. (Ps. 101, 1)

„Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Prea Înalt, să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea credincioșia Ta”. (Ps. 92, 1—2)

Diverse și pline de însemnătate dogmatică, pastorală și socială au fost întotdeauna articolele ce apar în paginile revistei noastre, dar nu mi se pare cu nimic mai puțin actual un asemenea subiect menit să se adreseze tuturor generațiilor ce își desfășoară activitatea în cadrul bisericii.

În acest context este considerat de excepție sfatul care zice: „Veniți să cîntăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stîncă mîntuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsună cîntece în cinstea Lui!” (Ps. 95, 1—2)

„Și în splendoarea luminii ce se revărsă în colorit nemaibăzut peste globul terestru, mii și mii de voci „izbucnesc în cîntări de bucurie și strigăte de veselie” unindu-se într-un imn mareț: „Slavă, slavă, Creatorului!”

...În amurgul greu al unei zile, „la împlinirea vremii”, o mină de ucenicî strînși în jurul Învățătorului lor într-o cameră de sus, înalță încet, ca de „sfîrșit” o cîntare. (Mat. 26, 30)

...Iar la capătul unei istorii dramatice a păcatului, o ceată și apoi o enormă gloată, pășesc înapoi spre tronul lui Dumnezeu. „Ca glasul unui vuiet de ape mari... glasul celor ce cîntă cu alăuta” (Apoc. 14, 2), cutremurâ Universul în cîntec triumfal: „Aleluia! Vrednic este Mielul Cel înjunghiat...”!

În cîntec! Așa începe și așa se termină istoria pămîntului nostru. Țîșnind într-un mod tainic, neînțeles, cîntul răsună în clipele de apogeu, întregind dîncolo de pricepere, nepuțința cuvîntului. Bucuria se revărsă în cîntec. Durerea clocește în cîntec. Ori de cîte ori omul se regăsește pe sine, se oprește să-și audă cîntul care-l potolește și-l alină. Toate momentele de vîrf ale Marelui Lupte se leagă de cîntec. Ce forță zace în tine cîntule?

Ce funii mă înfășoară lesne, ori de cîte ori mă încîntă armoniile tale? Presimt că de glasul muzicii se leagă adevăruri ce nici pe departe nu le-am cuprins în alergarea mea de pînă aici.

Din Psalmul 33, 1—3 reținem cîteva gînduri: „Oamenilor fără prihană le șade bine cîntarea de laudă. Lăudați pe Domnul cu arfa, lăudați-L cu alăuta cu zece coarde. Cîntați-I o cîntare nouă”.

Psalmistul, nu doar ne informează cu privire la practica din vechime a poporului lui Dumnezeu, dar ne și lansează, după acel model, o dublă provocare: Fiți oameni fără prihană! Cîntați lui Dumnezeu folosind glasurile voastre și instrumentele adecvate pentru aceasta!

Și în vremurile apostolice găsim sfaturi valoroase date de către Duhul Sfînt ce ni se adresează spunînd: „Pacea lui Hristos... să locuiască în inimile voastre... Cuvîntul lui Hristos să locuiască în voi din belșug... sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră”. (Col. 3, 16)

A fost verificat de secole faptul că imnurile au puterea să învingă firea cea aspră. Cîntecul risipește tristețea și tot ceea ce distruge curajul sau slăbește puterea. El este unul dintre mijloacele cele mai bune pentru a înscrie adevărul în inimă. De aceea cînd este folosită în mod înțelept, muzica, acest dar prețios al lui Dumnezeu, are de scop să înalțe sufletul și să îndrepte cugetele către subiecte mari și nobile.

Serva Domnului scria: „Însemnătatea cîntecului ca mijloc de educație nu trebuie pierdută din vedere. Faceți ca în familiile voastre să se audă cîntece plăcute și sfinte și atunci vor fi mai puține cuvinte urite sau aspre și mai multă speranță și bucurie”. (Educația 156). Cîntecul ne apropie mai mult de Dumnezeu și ne leagă mai mult de semenii noștri.

Știm că Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a venit la existență ca împlinire a profețiilor, pentru a fi instrumentul lui Dumnezeu în proclamarea pentru întreaga lume a Bunei Vestiri și anume mîntuirea prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Însă viețile celor care primesc această responsabilitate, trebuie să fie distincte ca și solia lor. Aceasta cheamă la o totală conformare a fiecărui membru al bisericii cu idealurile și destinele ei.

O asemenea conformare va afecta fiecare domeniu al vieții bisericii și va influența și muzica folosită de slujbași, pentru îndeplinirea însărcinării dată bisericii de către Dumnezeu.

În acest context este de așteptat ca cei care selecționează muzica pentru a fi introdusă apoi în repertoriul unui cor, să exercite un înalt grad de discernămint. În eforturile lor de a atinge aceste idealuri au nevoie de multă înțelepciune și spiritualitate.

Imnurile folosite pentru serviciile divine să fie îndreptate către Dumnezeu, punînd accentul pe laudă și folosînd marile imnuri ale moștenirii noastre. Să veghem ca să nu existe nici un compromis de la înaltele principii de demnitate care trebuie să caracterizeze solia noastră.

Ni se mai recomandă:

— Închinarea trebuie să fie activitatea primordială în cadrul serviciilor de cult. Telul cel mai înalt al credinciosului este să glorifice pe Dumnezeu.

— Atunci cînd închinătorul vine la casa lui Dumnezeu pentru a aduce o jertfă de laudă, să o facă prin cea mai bună muzică posibilă.

Sîntem fericiți să știm că prin cîntecul nostru putem îndrepta inimile noastre și ale celor ce se închină la templu împreună cu noi, spre Isus: Calea, Adevărul și Viața. De altfel imnul creștin a avut întotdeauna acest dublu rol pe care-l are și în vremurile noastre bogate în binecuvîntări și anume:

— Să ne apropie tot mai mult de Dumnezeu.

— Să contribuie la sporirea proslăvirii Lui.

Ca indivizi, familii, comunități și biserică avem nenumărate motive de recunoștință la adresa lui Dumnezeu. Să ne unim deci tot mai des și tot mai mulți pentru a înalța rugile și cînturile noastre spre preamărirea Aceluia ce ne-a deschis calea mîntuirii prin jertfa Fiului Său. Să zicem astăzi împreună cu psalmistul: „Gata îmi este inima să cînt, Dumnezeule!” (Ps. 108, 1) Să admirăm însă, privindu-l de pe acum cu ochiul credinței, tabloul ce miinte va deveni o vie realitate pentru cei răscumparați. Vizionarului de pe Patmos i s-a arătat ca o mare de sticlă amestecată cu foc pe care stăteau biruitoarii avînd în mîini alăutele lui Dumnezeu. Ei cîntau cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule...” (Apoc. 15, 3)

Să ne unim și noi încă de pe acum întonînd cu însuflețire refrenul: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cîntea, slava și stăpînirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5, 13 u.p.)

Pastor
Gabriel Vasilescu
Consilier-Uniune

sau

Necesitatea unei teologii a hirotonirii

Este urmată în totul și pretutindeni în biserica noastră calea inspirată de Dumnezeu pentru alegerea candidaților la întărirea prin binecuvîntare ?

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este slujită de bărbați consacrați și chemați a îndeplini o lucrare pentru Dumnezeu și frații lor. Cum este cunoscut, acești slujbași ai bisericii, pastori, prezbiteri, diaconi, sint puși deoparte pentru lucrarea chemării lor, prin întărire prin binecuvîntare (hirotonire) de către ceata slujitorilor lui Dumnezeu și după rînduilele stabilite în biserica Sa. Alegerea acestor bărbați pentru a fi întăriți prin binecuvîntare este o lucrare plină de răspundere și trebuie privită cu multă seriozitate. Pentru că — din acest punct de vedere — nu s-a făcut ceva deosebit pînă acum, vom publica o serie de studii referitoare la această problemă, studii care să ajute la clarificarea noastră pentru ca lucrarea bisericii să fie conform dorinței divine și nevoii Bisericii lui Dumnezeu de astăzi.

Scopul acestor rînduri, nu este acela de a scrie o teologie completă a întăririi prin binecuvîntare din perspectiva doctrinei și organizației Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. El este mult mai simplu și direct, mult mai modest. Scopul, mărturisirea fr. T. N. Blincoe, fost decan al Facultății de Teologie al Universității Andrews, autorul gîndurilor ce urmează, este numai de a face cîțiva pași în această direcție. Izvoarele... Biblia și cuvintele Spiritului Profetic. În Sfînta Scriptură, avem unica regulă a credinței și a practicii. În cea ce a doua, principiile biblice sint astfel amplificate încît apar detalii semnificative și sublinieri, aplicate adesea la situații contemporane.

În Evanghelia lui Marcu citim următoarele: „În urmă, Isus S-a suit pe munte, a chemat la El pe cine a vrut... a rînduit dintre ei doisprezece... ca să-i trimeată să propovăduiască. Le-a dat putere să vindece boalele și să scoată dracii“. (Marcu 3, 13—15) În alte traduceri, cuvîntul pentru „a rînduit“, este chiar expresia folosită pentru întărirea prin binecuvîntare (hirotonire). Se pare însă că numai pe baza acestui text ar fi greu să argumentăm cum că avem în fața noastră raportul întăririi prin binecuvîntare a celor doisprezece ucenici, de către Domnul Isus Hristos, în vederea lucrării de evanghelizare. Nu se spune aici nimic despre punerea mîinilor și rugăciune, deși ambele au căpătat un loc central în ceremonia sacră a întăririi prin binecuvîntare. (Fapte 6,6 ; 13,3 ; 1 Tim. 4,14 ; 5,22)

Prin inspirație profetică serva Domnului scria: „Cînd Isus a terminat învățătura Sa pentru ucenici, a adunat grupa cea mică în jurul Lui și ingenuchind în mijlocul lor, și punînd mîinile pe capul lor a înălțat o rugăciune consacrîndu-i pentru lucrarea Sa cea sfîntă. În felul acesta Domnul a rînduit (întărit prin binecuvîntare) pe ucenici pentru lucrarea Evangheliei“. (HLL 283)

Mai tîrziu E. G. White scria: „Chiar la întărirea prin binecuvîntare (hirotonire sau ordinare) a celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii care, după plecarea Domnului Hristos, avea să aducă la îndeplinire lucrarea Sa pe pămînt“. (AA 18) Deci, putem spune că întărirea prin binecuvîntare (hirotonire) în biserica primară, își are originea în nimeni altul decît în Domnul Isus Hristos, acesta fiind primul pas în organizarea ei.

Serva Domnului se referă la Fapte 13, 1—3 ca la o relatare a întăririi oficiale prin binecuvîntare a lui Pavel și Barnaba pentru slujba Evangheliei. „Dumnezeu“, scria ea, „binecuvîntase în mod îmbelșugat lucrarea lui Pavel și Barnaba în cursul anului în care rămăseseră cu ucenicii în Antiohia. (Fapte 11, 22—30) Dar niciunul dintre ei nu fusese încă „rînduși“ în mod oficial pentru slujirea Evangheliei. Ei ajunseseră acum la un stadiu în experiența lor creștină cînd Dumnezeu era pe punctul să le încredințeze ducerea mai departe a unei grele lucrări misionare, pentru îndeplinirea căreia ei aveau să aibă nevoie de fiecare avantaj ce putea fi obținut prin intermediul bisericii“. (Idem, 160)

De asemenea, Faptele 13,1 ne arată că sfatul de la Duhul Sfînt către Biserica din Antiohia pentru punerea deoparte și întărirea prin binecuvîntare a lui Pavel și Barnaba, a venit printr-un profet din biserica. Versetul doi ne conduce la ideea că solia a venit fie în timpul serviciului divin public, fie în cursul slujirii lor pentru Domnul în acel loc.

Componentele serviciului divin de întărire prin binecuvîntare sint arătate în mod clar în versetele 2 și 3 (Fapte 13). Deci sint date instrucțiuni din partea Duhului Sfînt, bisericii, în vederea postului, rugăciunii, punerii mîinilor (v. 3) și a unei trimiteri oficiale. Aceasta implică faptul că Pavel și Barnaba au plecat în lucrarea pe care Duhul Sfînt le-a încredințat-o (v. 4), avînd deplina binecuvîntare și autorizare a Bisericii.

Serva Domnului consideră această întărire prin binecuvîntare (hirotonire) ca un model pentru biserica de astăzi. Astfel, în împrejurările legate de punerea de o parte a lui Pavel și Barnaba de către Duhul Sfînt, pentru un domeniu definit de acțiune, ea vede dovada lămurită a faptului că „Domnul lucrează prin uneltele rînduite în Biserica Sa organizată“. (Idem 162)

Două întrebări semnificative: Problema întăririi prin binecuvîntare ridică cel puțin două întrebări importante:

1. Cum lucrează Dumnezeu prin uneltele rînduite în biserica Sa organizată de astăzi ?

2. Care sint aceste uneltele rînduite de El ?

„Am văzut“, scrie serva Domnului, „că Dumnezeu a așezat asupra slujitorilor Săi aleși, datoria de a hotări cine este potrivit pentru lucrarea cea sfîntă ; și că în unire cu biserica, și cu manifestările clare ale Duhului Sfînt ei să hotărască cine să meargă înainte și cine este nepregătit pentru aceasta (1T 209). Despre luarea acestei hotăriri se spune: „Frați cu experiență și minte sănătoasă să se adune, și urmînd Cuvîntul lui Dumnezeu, și avînd aprobarea Duhului Sfînt, să-și pună mîinile cu rugăciune fierbinte peste cei care au dat dovezi depline că ei și-au primit chemarea lor de la Dumnezeu, și să-i pună deoparte pentru a se consacra în totul lucrării Sale“. (EW 101)

Analiza declarațiilor de mai sus descoperă faptul că „unelte rinduite” în Biserica organizată a lui Dumnezeu pentru alegerea și întărirea prin binecuvîntare a slujitorilor Evangheliei și slujbașilor Comunităților, sînt :

- a. Slujitorii aleși, cu experiență și minte sănătoasă ;
- b. Biserica
- c. Cuvîntul lui Dumnezeu.
- d. Indemnurile, sugestiile Duhului Sfînt ;

Este numai drept ca slujitorii menționați să fie aceia care cunosc mai bine, și care au avut cele mai strînse legături cu cei care sînt luați în considerare pentru această ceremonie. Prin „biserica”, desigur că serva Domnului are în vedere Comunitatea sau biserica locală, sau în cazul slujitorilor lui Dumnezeu, comunitățile în care aceștia au lucrat. Deci, comunitatea, membrii comunităților trebuie să fie implicați direct în luarea deciziei. Și de ce nu? Cînd se ia în discuție destoinicia cuiva pentru slujire, cum ar putea fi lăsată deoparte tocmai mărturia celor unde și cu care lucrează ?

Serva Domnului, în repetate rînduri deplînge faptul că „oamenii” sînt întăriți prin punerea mîinilor, pentru slujire, mai înainte ca să fie profund examinată viața și activitatea lor, iar în cazul slujitorilor Evangheliei, fără o temeinică cercetare a capacităților lor pentru lucrarea cea sfîntă, sfătuirînd ca în toate cazurile să se facă „o lucrare temeinică” înainte de a fi acceptați ca slujbași și slujitori ai lui Dumnezeu. (4T 172)

Cu privire la natura acestei cercetări temeinice, ni se spune că acești candidați la întărirea prin binecuvîntare, fie ei pastori sau prezbiteri și diaconi, ei trebuie să fie examinați (aleși) dintre cei ce au o înțelegere clară a adevărului pentru acest timp, și să poată prezenta adevărul în mod convingător. (4T 407) Este vorba aici de evlavia practică sau experiența creștină, credința și exercitarea ei, rugăciunea și viața de rugăciune și cunoașterea temeinică a doctrinei și organizației bisericii, cum și hotărîrea de a o trăi și practica. (Evang. 168—216)

Pe lîngă toate acestea, persoanele credincioase și cu experiență, care conduc această lucrare (de selecție și examinare) ar trebui să cunoască bine istoria vieții candidatului la întărirea prin binecuvîntare, cum și experiența sa creștină, cunoștințele sale din Scriptură, felul în care susține și trăiește adevărul prezent. Toate acestea trebuie să fie clare și bine lămurite.

„Nimeni n-ar trebui să fie primit ca slujitor al cauzei lui Dumnezeu, pînă cînd nu dă dovadă că el are o experiență vie, reală cu Dumnezeu și cu lucrurile Lui”. (GW 438)

O altă lucrare care să fie făcută. Dar serva Domnului nu-și încheie aici sfaturile sale. Ea ne spune că mai este și o altă lucrare ce trebuie să fie făcută pentru ei. Ei trebuie să fie prezențați înaintea Domnului în rugăciune serioasă, ca El să poată arăta prin Duhul Său cel Sfînt, dacă ei pot fi primiți de El. Apostolul spune : „Să nu-ți pui mîinile peste nimeni cu grabă”. (1 Tim. 5, 22) În zilele apostolilor, slujitorii lui Dumnezeu nu îndrăzneau să se bazeze pe propria lor judecată în alegerea sau acceptarea oamenilor care să ia poziția solemnă și sfîntă de vorbitori pentru Dumnezeu. Ei alegeau pe oamenii pe care judecata lor îi accepta, și apoi îi puneau

înaintea Domnului ca să vadă dacă El avea să-i primească, să lucreze ca reprezentanți ai Săi slujind oamenilor. Astăzi n-ar trebui să se procedeze altfel.

În măsura în care cunosc, acest plan inspirat de Dumnezeu pentru luarea de hotărîri în ceea ce privește alegerea candidaților pentru întărirea prin binecuvîntare, nu este în totul urmat pretutindeni în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. În lumina acestui fapt, cele spuse de serva Domnului sînt ele oare valabile și astăzi? Solemnitatea și sfințenia acestei înalte chemări, nu cere oare o îngrijită și temeinică cercetare de către slujitorii lui Dumnezeu cu experiență și minte sănătoasă? Mai mult chiar, vocea și cuvîntul comunității, a celor ce o compun în alegerea celui chemat a fi pus deoparte prin binecuvîntare trebuie să fie auzită, acordîndu-i-se greutatea valorii ce o reprezintă. Chiar cuvîntul de aprobare sau dezaprobare al lui Dumnezeu trebuie să fie primit prin lucrarea Duhului Sfînt, deoarece cei întăriți prin binecuvîntare trebuie să fie glasul Lui, reprezentanții Lui.

Cum trebuie oare înțeles acest cuvînt? Un coleg căruia i-am vorbit despre acest lucru, spunea că de fapt noi nu cunoaștem îndeajuns despre lucrarea Duhului Sfînt. Convingerea sa era aceea că atunci cînd serva Domnului ne spune să prezentăm pe candidații la întărirea prin binecuvîntare „înaintea Domnului” în rugăciune serioasă, ca El să poată arăta prin Duhul Său cel Sfînt dacă sînt sau nu primiți de El, să-i așezăm „înaintea Domnului spre a vedea dacă El îi primește”, noi nu știm cum să aducem la îndeplinire sfatul ei! Avea oare dreptate colegul meu? Cu regret trebuie să admit că da, el avea dreptate.

Ultima propoziție citată ceva mai sus din scrierile servei Domnului : „Astăzi n-ar trebui să se procedeze altfel”, nu ne va îngădui să spunem nici că această parte deosebită a luării hotărîrii nu este imperativă, nici să declarăm că nu avem nici o cale pentru a ști cum s-o aducem la îndeplinire. Aceste cuvinte stîrnesc în mine un răsunset, pentru că ele subliniază nevoia noastră de a cunoaște mai bine Duhul Sfînt și lucrarea Sa în misiunea bisericii, cum și în viețile noastre. N-ar trebui oare să privim aceasta ca o invitație a lui Dumnezeu pentru a cerceta Scripturile și Spiritul Profetic cu rugăciune serioasă și umilință, pînă cînd vom afla cum trebuie implinit acest cuvînt de la Dumnezeu? Să ne gîndim de cite pierderi tragice n-ar fi scutită biserica dacă oamenii care nu sînt aprobați de către Duhul Sfînt ca pastori, prezbiteri sau diaconi, n-ar fi întăriți prin binecuvîntare ca slujitori și slujbași ai bisericii. Să ne gîndim la puterea ce vine în viața și lucrarea aceluia care știe că Insuși Duhul Sfînt a rostit cuvîntul final de aprobare înainte de întărirea sa prin binecuvîntare.

Întărirea prin binecuvîntare a prezbiterilor și diaconilor. Prezbiterii și diaconii au o deosebit de importantă lucrare de făcut în biserică. „Lucrarea adevăratului misionar este în mare măsură spirituală. Ea cuprinde rugăciunea și punerea mîinilor (o referire la rugăciunea pentru bolnavi, așa cum este arătată ea în Iacob 5, 14—15).

Un studiu al capitolelor 6 și 8 din cartea Faptele Apostolilor arată că planul luării deciziei a fost urmat cu grijă. „Cei șapte bărbați aleși au fost puși deoparte în mod solemn pentru datoritiile lor, prin rugăciune și punerea mîinilor. Cei care au fost astfel întăriți prin

binecuvintare (hirotonire) au fost ei oare prin aceasta dați la o parte din lucrarea de învățare a adevărului? Din contră, ni se spune că Ștefan, plin de credință și de putere, făcea multe minuni și semne printre oameni. Ei erau pe deplin calificați să învețe adevărul. De asemenea, ei erau bărbați înțelepți, cu judecată limpede, cu chibzuință spre a putea rezolva cazurile grele de încercare, murmurare și invidie. Alegerea acestor bărbați pentru a se ocupa de treburile bisericii a fost deosebit de binecuvintată de Dumnezeu. Biserica înaintea în număr și putere... Este nevoie ca aceeași ordine și același sistem să fie păstrate în Biserică astăzi așa cum au fost și în zilele apostolilor. (S.R. 260).

Ce se întâmplă astăzi în biserică cu diaconii și prezbiterii întăriți prin binecuvintare? Pare să aibă loc o coborîre a scopului și sfințeniei acestor funcții, o tristă pierdere a identității și misiunii acestei chemări, o degenerare purtînd amprenta unei răsplate pentru că „a acceptat slujba, sau ca să nu se producă disensiuni (fiind propuși pentru ca să nu se supere), etc., sau la diaconi o degenerare de la diacon la... ușier. Cu greu s-ar putea admite că întărirea prin binecuvintare este o necesitate pentru ca cineva să poată strînge darurile, să deschidă sau să închidă ferestrele și ușile Casei de Rugăciune, etc. N-ar trebui oare să aibă loc o reinviore a idealului biblic și o reformă progresivă care să permită întregii biserici să înainteze?

Cîteva gânduri și despre aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să slujească prin cuvînt și învățătură. E. G. White scrie: „Cei pe care Dumnezeu i-a ales ca să fie conducători în biserică lui Dumnezeu, avînd supravegherea generală a intereselor spirituale ale bisericii, trebuie să fie — pe cît posibil — ușurați de griji și necazuri de natură pămîntească. Cei pe care Dumnezeu i-a chemat să slujească în cuvînt și doctrină, trebuie să aibă timp pentru meditație, rugăciune, studiu. Claritatea percepțiilor lor spirituale este adesea întunecată de problemele pe care trebuie să le rezolve în comunitate, în mod deosebit în aplanarea disensiunilor dintre „frați“. (Idem, pag. 260—261)

Nu cumva noi pastorii am luat asupra noastră prea multe griji și probleme de natură pămîntească? Nu cumva considerăm că întărirea prin binecuvintare ne-a calificat imediat pentru toate lucrările bisericii? Pe de altă parte, nu este de neconceput faptul că teologia noastră a întăririi prin binecuvintare să-și fi pierdut miezul și forța spirituală, din cauză că noi am pierdut aceste caracteristici în propria noastră experiență. Nu cumva, unele amănunte neînsemnate ale lucrării lui Dumnezeu, care trebuiau lăsate asupra altora care au fost chemați sau hirotoniți pentru această lucrare, au întunecat sensibilitatea noastră spirituală și ne-au jefuit de timpul nostru de meditație, rugăciune, studiu și lucrarea pentru suflote? Ce pierdere! N-ar trebui oare să restudiem rolul nostru așa cum este el prezentat în Sfînta Scriptură și Spiritul Profetic și să aducem practica noastră în ceea ce privește întărirea prin binecuvintare a prezbiterilor și diaconilor și de ce nu, chiar a pastorilor, la nivelul cerut de aceste izvoare inspirate?

Și încă un cuvînt. Acelor cititori care consideră că cele de mai sus au caracterul unei omilii și nu o tratare teologică a problemei întăririi prin binecuvintare, doresc să le reamintesc faptul că teologia își atînge apogeul ei, atunci cînd este adusă să se ocupe de interesele esențiale, practice ale Bisericii.

Redacția

„Fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba“, deși, de veacuri prin trupul tău trece noaptea și la fiecare pas ești jefuit de iubire. În dreptul numelui pe care îl porți se pare că într-o bună zi va sta doar umbra întunecată și pămîntească dintr-o fire. Și este normal ca fiecare pas să-ți se teamă să nu cadă în gol, mai ales cînd războiera ta este cu aștri de pămînt. „Însă nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea: fi o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție“, pentru că în noapte va fi deschisă o amiază. Soarele neprihănirii nu poate să fie umbrat de nici un nor. Cerul întreg este gata să își coboare lumina asupra pasului pe care jertfa Sa îl poartă pe funii de dragoste peste abis. Să nu se frîngă nici un dor în pieptul tău și pentru ca inima ta să nu fie strivită cumva sub vreo piatră, în drumul întoarcerii tale acasă a fost zidită tainic, trainic o necuprinsă cruce. De aceea „caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care r-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvîntul adevărului“. Și dacă se îngustează calea cu fiecare rostire din orologii și talpa îți este străpunsă iar și iar de întîrziere, „ferește-te de vorbirile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu“. Pentru că atunci cînd se împlinește timpul de lumină, chiar dacă în dreptul ferestrei din puiet vei pune toată curgerea nopții, nu vei putea opri strălucirea luminii și nici chiar orologiul cel mai obosit nu va putea să rămînă cu pleoapele închise. „Temelia tare a lui Dumnezeu stă nezugduită avînd pecetea aceasta: „Dumnezeu cunoaște pe cei ce sînt ai Lui“. Între slovele scrise cu degetul lui Dumnezeu și picăturile de sudoare și singe căzute pe inima ta, de pe fruntea Fiului Său, răbdarea nu se cade să-ți se frîngă, chiar dacă i se puse neprihănirii cunună de spini și dragostei i se întinde paharul plin de pelin. Nu uita, ceasornicele își ard și cele din urmă rezerve de clipe. „Puneți la inimă aceste lucruri, îndeletnicindu-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți“. „Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios“.

De veacuri prin trupul tău trece noaptea și te jefuiește la fiecare pas de iubire, dar în curînd vor rămîne goale de timp deopotrivă orologii de aur și inimi de rînd ca niște clepsidre neîntoarse cine știe de cînd. „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba“.

Ștefan Bratosin

menea împrejurări sînt utile bărbatului care admite cu greu că are nevoie de cineva, că dorește puțină afecțiune din cînd în cînd. El nu trebuie să se simtă mai puțin independent sau mai puțin bărbat în aceste ocazii.

Totuși, nu este de multe ori mai bine să nu acceptăm boala, sperînd că ea va trece printr-un efort al voinței? Să nu confundăm recunoașterea suferinței cu acceptarea ei! Dacă o recunoaștem, nu sîntem obligați s-o acceptăm! Uneori, un refuz încăpățînat de a se supune bolii, produce o putere care-i împiedică pe unii să moară. Ei „voiesc” să fie sănătoși.

Puterea voinței nu este înțeleasă și prețuită cum ar trebui. Relația dintre minte și corp este foarte strînsă, și o stare mentală pozitivă poate promova sănătatea și prelungi viața. Se cunosc multe cazuri cînd oamenii au voit să moară sau să trăiască. În lagărele de concentrare au existat prizonieri care, pierzîndu-și speranța de a scăpa, s-au întors cu fața la perete și, printr-un act de voință, fără vreo boală evidentă, au murit.

Mai este și cazul unei mame divorțate, căreia i s-a pus diagnosticul de cancer al sistemului limfatic. I s-a comunicat că nu va mai avea mult de trăit. Ea a anunțat cu curaj că nu va muri, că nu poate muri pînă nu-și vede fiul terminînd facultatea. A fost controlată periodic timp de opt ani, dar la două săptămîni după absolvire a fost internată pentru ultima dată. În cîteva zile nu mai era.

Deci, folosirea corectă a voinței poate da energie corpului și să contribuie la menținerea sănătății. Puterea voinței poate stăpîni imaginația și poate fi un mijloc puternic de a învinge boala.

Să recunoaștem prin cuvinte suferința și boala. Poate fi o problemă de viață sau moarte, prin diagnosticarea și tratamentul din timp al unor boli grave. În plus, simplul fapt de a spune: „nu mă simt bine”, reduce încordarea noastră. După ce cauza durerii a fost găsită, după ce s-a instituit tratamentul potrivit, nu este nevoie să o acceptăm. Puterea voinței, dirijată de credința în Dumnezeu, ne va ajuta să o diminuăm și să o învingem. Cît despre băieții noștri, să-i învățăm că dacă îi doare, noi îi înțelegem și că este perfect normal să recunoaștem că ne doare. Gingășia și sensibilitatea nu sînt doar trăsături feminine. Ele sînt virtuți omenești. Exemplul nostru îi va ajuta să le dobîndească.

Dr. Doru Bidiuc

Durerea îl cuprinsese brusc, zdrobindu-i pieptul, întinzîndu-se către umărul și brațul stîng. N-o mai putea ascunde. În scurt timp ajunsese la spital. N-ar fi admis în fața nimeni că a fost vreodată bolnav. Dar acum avea nevoie de ajutor. Il primi imediat. Fu anunțată soția. Și ea are nevoie de ajutor. Reațiți neprevăzute trebuie acceptate și rezolvate: hotărîri de luat, probleme financiare, eforturi suplimentare de a-l înlocui pe soț în timpul tratamentului și recuperării, etc.

Chemarea la spital o speriase, dar n-o surprinsese. Își cunoștea soțul. Deși nu avea încă 40 de ani, se aștepta la așa ceva. Nu se simțise bine de atîtea luni, dar nu admitea asta niciodată. Obiceiurile lui în ceea ce privește dieta și munca nu-l ajutau, dar se supăra pe încercările ei de a-l îndrepta. Nu fusese la doctor de mult, „se simțea bine”. Dar acum — iată-l! Oxigen, aparate, perfuzii. Drumul lung, greu, înapoi către o activitate normală abia începea.

De ce se tem unii bărbați să admită în mod cinstit suferința lor? De ce ezită să caute ajutor medical? Ce-i face să sufere în tăcere, sperînd că durerea va trece? Ce-i face să nu recunoască simptome care ar trimite-o pe soție la medic sau i-ar sili să-și ducă la spital copilul?

Mulți consideră boala ca fiind un eșec personal. Nu trebuie să li se întâmple lor. Incapacitatea de a suporta durerea e considerată o trăsătură feminină. Boala le scade bărbăția, de aceea, produce teamă. Și astfel, durerea se ascute, respirația se scurtează, zilele devin mai lungi și mai grele, dar ei tot se ascund.

Și de ce n-ar face-o? Ne creștem băieții învățîndu-i să așeze insensibilitate față de durere și suferință. Cînd fetițele suferă, ne așteptăm și le permitem să acționeze normal. Manifestarea durerii le aduce simpatie, îmbrățișări, sărutări din partea noastră. Dar băieților le spunem: „Ce tot plîngi? Băieții mari nu plîng!” Îi obligăm să-și mascheze adevăratele simțăminte cînd suferă, să zimbească și să rabde. Îi învățăm că recunoașterea durerii înseamnă slăbiciune.

Gîndiți-vă la un băiețel de cinci ani al cărui deget a fost zdrobit de ușa mașinii. Mama lui ne spune că a mers pînă la oraș, cu degetul prins, tăcînd cu stoicism și izbuc-

nînd în plîns doar în momentul cînd ea s-a întors și i-a văzut lacrimile de pe obraji. Cu disperare încerca să fie „băiat mare”.

Și societatea contribuie la educarea băieților în acest fel. Ea stabilește cum să se comporte băieții și fetele. Dacă o fată are un comportament mai băiețesc, nimeni nu e deranjat. Dimpotrivă, mulți o încurajează. Dar dacă un băiat se joacă cu păpușile? Imediat este numit „setiță”.

Este oare bine așa? Cuvîntul inspirat ne spune: „Motivul pentru care sînt în lume așa de mulți bărbați și femei cu inima împietrită este că adevărata afecțiune a fost privită ca slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Natura mai bună a acestor persoane a fost sugrumată în copilărie...” (HLL 502). Expriarea a ceea ce simțim este strîns legată de afecțiunea pe care o avem față de cei apropiați. O afecțiune reală față de ei ne determină să exprimăm ceea ce simțim; împiedicarea acestei exprimări influențează negativ afecțiunea, cu urmări nefaste asupra sănătății și așa slăbite.

Există trei moduri principale de a ne exprima problemele și a reduce încordările. Primul, folosește gesturile pentru a exprima simțămintele. Este o metodă primitivă, pe care probabil că toți am utilizat-o în vreo împrejurare. Este obișnuită la copiii mici. Cînd plîng, întreg corpul participă. Brațele și picioarele se agită, pielea se înroșește, lacrimile curg. Mai tirziu, ei lovesc cînd sînt furioși și fug cînd le e frică.

Pe măsură ce ne maturizăm, abandonăm altfel problemele. Incepem să reacționăm prin cuvinte. Învățăm să vorbim despre ceea ce simțim, să spunem ce ne doare și să folosim bunul simț pentru înțelegerea și rezolvarea problemelor noastre.

Unii utilizează o a treia metodă de exprimare și de reducere a încordării. Interiorizăm tensiunile și le transformăm în dureri de cap, indispoziții digestive, crampe musculare și alte reacții fizice.

Nu ne îndoim că a doua metodă este mai bună și demnă de un bărbat inteligent. Ce bine este să spunem doar: „Nu mă simt bine”. Orice soție știe cît de mic poate fi un soț „răcit”. Este complet neajutorat. Ea stă lingă el, ținîndu-l de mînă, mîngîindu-i fruntea fierbinte și repetînd: „bietul de tine”. Ase-

ASCULTAREA CREDINȚEI

Creștinismul este o religie de origine divină. Diferența dintre toate celelalte religii și creștinism constă în autoritatea ei. De îndată ce am ajuns să credem că Dumnezeu a dat Cuvîntul Său omului, atunci n-ar trebui să mai avem dificultăți în a crede acest Cuvînt. Dumnezeu-rea lui Dumnezeu este acceptată fără probleme așa cum autentifică Cuvîntul Său. Cuvîntul lui Dumnezeu se bazează pe originea Sa divină. Gîndirea umană nu-L face să fie mai adevărat. Rațiunea este mijlocul uman prin care Cuvîntul lui Dumnezeu ne este făcut cunoscut. Adevărul descoperit este ultima noastră autoritate.

Nevoia unei Autorități Divine. De pe muntele Sinai Dumnezeu a vorbit omului cu o slavă și o măreție pe care lumea n-o auzise și nici nu o văzuse vreodată. Copiii lui Israel au auzit vocea Sa. Dumnezeu a scris cu degetul Său toate Cele Zece Porunci. Nici un alt cod moral nu a cunoscut o asemenea onoare sau distincție. Acesta este punctul de început al moralității și ascultării creștine. Moralitatea are o temelie sigură.

De ce a fost necesară această descoperire? Omul este un păcătos. Simțul său moral este pervertit. Între om și Dumnezeu există o prăpastie datorită căderii omului în păcat. Omul, prin sine, nu are drum de întoarcere la Dumnezeu. Omul nu poate găsi pe Dumnezeu prin propriile sale mijloace. Dacă Dumnezeu trebuie cunoscut, atunci aceasta se va realiza numai datorită faptului că Dumnezeu în condescendența Sa a coborît din cer spre a comunica cu omul.

Legea lui Dumnezeu de pe Sinai nu a fost creația gîndirii omului. Israel nu a inventat în pustie codul său moral. El a venit din cer. La Sinai omul tace. Numai vocea lui Dumnezeu este auzită. Nici un profet nu vorbește aici. Nici un geniu uman nu conferențiază despre etică. Poporul Israel n-a întemeiat nici o școală de filozofie din care în final să-și dezvolte propriul sistem etic. Dumnezeu a îndepărtat pe Israel de cultura și civilizația înaintată a Egiptului, pentru a asculta numai vocea Sa. Și pentru noi,

totul depinde de credința că Însuși Dumnezeu a vorbit la Sinai și că aceste Zece Porunci nu sînt cuvintele oamenilor.

Copiii lui Israel au tăbărit în jurul muntelui Sinai. Ei au văzut pe Moise coborînd de pe munte cu cele două table de piatră de la Dumnezeu. Aceste lucruri s-au întîmplat cu adevărat. Tablele de piatră au stat în chivot de-a lungul peregrinărilor lor prin pustie. Cele Zece Porunci au venit cu autoritatea unui „Așa zice Domnul“. De-a lungul secolelor următoare și de cîte ori copiii lui Israel se îndepărtau de Domnul, acuzația divină era aceea că ei nu au ascultat vocea Domnului auzită la Sinai. Orice reînviore, orice reformă a implicat o întoarcere la ascultarea față de Legea lui Dumnezeu, autoritatea supremă a vieții lor.

La Sinai, Dumnezeu a dăruit omului un cod moral de viață. Etica omului trebuie testată, nu prin ideile omului, ci prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă respingem Cuvîntul lui Dumnezeu în favoarea cuvîntului omului, aceasta înseamnă că detronăm pe Dumnezeu și întronăm pe om în locul lui Dumnezeu. Acreditarea divină constă în faptul că Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci cu degetul Său, că le-a rostit cu vocea Sa minții omului. Aceasta stabilește pentru totdeauna problema autorității Legii lui Dumnezeu.

Cele Zece Porunci sînt minunate în natura lor. Ele stabilesc neprîhănirea morală ce aparține lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu nu permite îmbunătățiri. Ea constituie cel mai bun cod moral dat vreodată omului. A fost dat cu absolută claritate și înțelepciune așa ca nimeni să nu-l poată înțelege greșit. În această descoperire nu există nici o problemă ambiguă, nimic care să facă mintea să devină confuză. La Sinai Dumnezeu nu s-a adresat popoului Israel, într-o terminologie mitologică. Legea este simplă și deschisă. Este o lipsă de înțelepciune să credem că ulterior, cîndva, Dumnezeu a supus Legea Sa Morală clarificării și reinterpretării judecării omului supus greșelii.

Integritatea absolută a acestor principii morale își are baza în natura morală a lui Dumnezeu. Toate aceste porunci sînt o mărturie a desăvîrșirii Sale morale. Expresia clară, rațională a Legii Sale și caracterul Său vorbesc omului cu autoritate. Acea descoperire de la muntele Sinai este un eveniment istoric obiectiv. El a avut loc în adevăr.

Este plină de importanță ordinea și metoda descoperirii lui Dumnezeu la Sinai. Relația dintre eliberarea divină a copiilor lui Israel din robia Egiptului și darea Celor Zece Porunci este o relație fundamentală. Poate fi însă trecută cu vederea, sau înțeleasă greșit.

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: „Eu sînt Domnul Dumnezeuul tău care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine“. (Exod 20,1—3)

Mai înainte ca Dumnezeu să proclame Legea către Israel El se identifică. Decalogul nu este dat izolat de Isus, Răscumpărătorul. Prefața dinaintea dării Legii, face clar acest lucru. Mai înainte ca Dumnezeu să ceară ceva din partea oamenilor, El le pune la dispoziție tot ce au nevoie. Harul vine înaintea Legii. Darea Legii nu trebuie separată de Mîntuitorul și Legiutorul divin. Israel trebuie să știe dinainte cine este Legiutorul său. Actul Său de mîntuire este preluđuul Legii. Dumnezeu se face pe Sine cunoscut mai întîi. În lumina a ceea ce a făcut deja pentru ei, le cere răspunsul lor iubitor față de El. Credința că Dumnezeu la Sinai le-a dat o dispensațiune a Legii care să fie înlocuită 1500 de ani mai tîrziu, la venirea Domnului Hristos, printr-o dispensațiune a harului este cu totul ne-Biblică. Doctrina dispensaționalistă este totalmente opera omului.

Această minunată manifestare a harului lui Dumnezeu față de Israel a cuprins folosirea miraculoasei Sale puteri în fața lui Faraon și traversarea Mării Roșii ca pe uscat, în timp ce armata Egipteană a pierit în ape. O asemenea eliberare miraculoasă nu poate fi uitată vreodată. De-a lungul istoriei lor această eliberare a fost sîrbătorită cu cîntece și povestirea evenimentelor ce au avut loc atunci. Ea a devenit ocazia unei sîrbători pline de bucurie la fiecare Paște. Ea le reamintează faptul că Iehova este un Dumnezeu plin de iubire și har.

Aceasta este baza pe care se sprijină legea lui Moise. Iehova a așezat deasupra copiilor lui Israel cea

mai remarcabilă expresie a harului Său pe care a înregistrat-o vreo dată istoria. Ei nu meritau aceasta. Ei nu erau demni de aceasta. Nu era un câştig datorat lor. În nici un caz nu puteau avea vreo pretenție de la Dumnezeu. Impresionanta eliberare a poporului Israel nu a fost o răsplată pentru păzirea anterioară a Legii, ci a îndemnului pentru o ascultare viitoare. El era Răscumpărătorul și Protectorul lor divin, „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele venicilor, Domn al păcii”. (Is. 9,6) Întilnirea Sa cu Israel la Sinai a fost o revărsare a iubirii și harului Său, cu intenția de a împlini legământul Său și făgăduințele pe care le-a făcut părinților lor: Avraam, Isaac și Iacov.

Israel datora totul lui Iehova. Ei stăteau la poalele muntelui Sinai ca un popor deja înzestrat cu distincția supremă de a fi copii ai viului Dumnezeu, separați de toate celelalte popoare ale lumii. Ei aparțineau acum lui Dumnezeu în virtutea faptului că El i-a răscumpărat din robie. Cine poate nega unui Dumnezeu atât de minunat răspunsul credinței și ascultării iubitoare față de voința și legea Sa? Ce putea face Dumnezeu mai mult pentru a obține răspunsul lor de credință și iubire? Nu există nici cea mai mică bază pentru un răspuns legalist. Israel nu era confruntat cu o lege fără viață, rece, pe care nu o puteau păzi, ci cu Răscumpărătorul lor care era acum pregătit să lupte numai prin puterea Sa, pentru ca ei să ajungă în Țara Făgăduită. Ascultarea de Lege nu era în nici un sens condiția vieții veșnice. Trebuia să fie de acum înainte o întoarcere plină de recunoștință pentru darul vieții, răspunsul natural, spontan, al iubirii pe care păcătosul salvat trebuie să-l simtă față de Mîntuitorul său. Astfel Legea Morală a Celor Zece Porunci își ocupă locul în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu, locul pe care-l ocupa dintotdeauna.

„Poruncile lui Dumnezeu nu sînt o lege inertă, pe care omul, în mod impresional, o poate împlini sau nu, ci ceva care are o legătură totală și personală, în a consacra inima și deci întreaga ființă ascultării... Ascultarea este totdeauna un răspuns al cererii divine și exclude orice înțelegere legalistă a Legii”. (G.C. Berkouwer. „Man: The Image of God” p. 177—178)

Aceste revelații istorice personale primite de la Dumnezeu sînt cu mult mai importante decît orice opinie și judecată umană. Este nevoie de mai multă grijă pentru ca nu cumva caracterul moral al lui Dumnezeu să fie pătat și Legea Celor Zece Porunci să fie anulată. Atunci cînd oamenii neagă și res-

ping poruncile date la Sinai, devine nu numai posibil de a le călca, ci și de a crede că ar trebui schimbate și modificate după fiecare generație și situație în parte. Dacă Cele Zece Porunci nu sînt decît căi sau moduri în care oamenii găsesc potrivit să acționeze în anumite momente, aceasta înseamnă că nu au decît puțină autoritate. Privite astfel, ele nu pot avea o forță obligatorie în viață. O opinie poate fi la fel de bună ca alta. Gîndind astfel se poate trage concluzia că omul poate deci face așa cum doarește. Dacă această revelație este negată, atunci nu mai există nici o autoritate divină ce le dă puterea de Lege.

Nu putem obține adevăratul cod moral de la omul păcătos. Cum este oare posibil ca judecata morală a păcătosului să fie capabilă să decidă ce este bine și ce este rău fără a aduce în acel proces și judecată păcătoșenia inerentă inimii și minții omenesti? Nu este oare necesar ca o minte perversă de păcat și orbită de rău să fie exclusă cu severitate de la a decide care este codul moral al omului? Omul nu poate defini și nici decide o adevărată moralitate din interiorul limitelor propriilor căi păcătoase, pentru că aceasta slăbește legătura noastră cu Legea lui Dumnezeu, încercînd să o măsurăm și să încercăm utilitatea ei în situații omenesti.

Dacă oamenii credincioși nu se văd în lumina Legii lui Dumnezeu și a lucrării răscumpărătoare a lui Isus Hristos, nu vor avea nici un beneficiu din folosirea Numelui Său. Tot ceea ce se pretinde, în numele religiei, că eliberează duhul și viața omului fără o transformare morală și spirituală corespunzătoare, prin Isus Hristos, este un lucru vătămător, auto-înșelător.

Omul care a atenuat păcatul schimbînd sau respingînd Legea lui Dumnezeu nu se va grăbi să-și apropie răscumpărarea pe care Isus o oferă pentru păcatele sale. Nu va simți nevoia după „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Iar cînd omul va sta înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, dacă nu a trăit atît harul cît și puterea lui Dumnezeu care să-l salveze din păcatele sale, va fi prea tîrziu. Nu există o nevoie mai mare decît de a face pe oameni conștienți de păcatele lor înaintea lui Dumnezeu și de nevoia lor de Hristos.

Nici o generație de creștini ce a trăit pe acest pămînt nu a purtat o asemenea responsabilitate ca generația prezentă, în ceea ce privește repunerea în drepturi a Decalogului ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu

adresat omului. Într-o lume plină de păcat, moralitatea trebuie să aibă o temelie fermă. Oportunismul nu poate oferi încredere morală. Cerințele unui cod moral defectuos vor apare curînd în comportament. Sfînta Scriptură vorbește despre prăbușirea structurii morale a societății astfel:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrinați, neîmblînziți, neiubitori de bine, vînzători, obraznici, îngîmfați, iubitori mai mult de plăceri decît de Dumnezeu, avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea”. (2 Tim. 3,1—5)

Rămășița bisericii lui Dumnezeu are un lucru specific de a spune lumii. În curînd va veni ziua cînd Legea cea veșnică a lui Dumnezeu va fi într-adevăr „foarte prețioasă”. Oamenii se pare că nu țin seama de Legea lui Dumnezeu ca să asculte de ea. Însă este aproape timpul cînd vor afla că au păcătuit împotriva lui Dumnezeu și că este atunci prea tîrziu să se pocăiască și să primească iertare. Atunci Legea lui Dumnezeu va sta limpede în ceruri pentru ca toți oamenii să o vadă. Oamenii a căror credință ușoară i-a condus la neascultare și la prăbușirea integrității morale se vor găsi sub judecata lui Hristos. Din nou este bine să ne amintim cuvintele lui Isus:

„Nu orișicine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne' N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele tău?’ Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’.

„De aceea pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stîncă. A dat ploaia, au venit șuvoaietele, au suflat vînturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit pentru că avea temelie zidită pe stîncă. Însă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaietele, au suflat vînturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”. (Mat. 7,21—27)

Redacția

Valoarea spirituală a întreitii solii îngeresti

Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricăruia norod.

El zicea cu glas tare : „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui ; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor !”

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis : „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mîinii curviei ei !”

Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare : „Dacă se închină cineva flarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mîna, va bea și el din vinul mîinii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mîinii Lui ; și va fi chinat în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

Și fumul chinului lor se sule în sus în veștii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină flarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei !

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Apoc 14, 6—12

Advențistii de Ziua a Șaptea susțin că existența lor ca mișcare și biserică se justifică prin descoperirea valorii spirituale a soliei din Apoc. 14, 6—12, numită de ei în mod obișnuit „întreita solie îngerească”.

La prima vedere o asemenea susținere reduce surprinzător aria de suport rațional necesară pentru „intemeierea” unei Biserici aparte în sinul unui creștinism și așa atît de dureros fărîmîtat. Aceasta și este realitatea — aparent — dacă ne gîndim la alte Biserici componente ale religiei creștine, care pot prezenta în același scop o imensă tradiție ce acoperă un loc și timp considerabil mai mare în istorie. Chiar și mottoul zwinglian, „Sola Scriptura” ni se înfățișează mai demn de încredere în momentul nașterii unei noi mișcări ca de pildă a protestantismului. Conștiința se inclină în fața întregii revelații scrise, provenite sigur de la Dumnezeu. Acest „întreg” sau „tot” înseamnă în acest sens autoritate suficientă.

În realitate nu numai șapte versete, cum ar fi Apoc. 14, 6—12, dar și un singur verset biblic poate justifica o mișcare, dacă într-o anumită vreme el îndeplinește condițiile pentru a fi o solie prezentă.

Drept exemplu pentru afirmația de mai sus putem cita versetul 2 din Mica 5 : „Și tu, Betleeme... din tine Imi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel...” Cărturarii israeliți pun degetul pe acest verset unic, precizînd în fața lui Irod locul nașterii Mintuitorului. Locul și evenimentul către care în acel timp dat trebuia să se îndrepte atenția adevăraților copii ai lui Dumnezeu, se precizează printr-un singur verset biblic ! În același timp are loc și o mișcare : a celor trei înțelepți ai răsăritului. Tînta urmărită este închinarea cuvenită, tocmai atunci cînd o falsă închinare se propune de către Irod, cu intenția ascunsă să dea la moarte pe „Fiul” născut.

În acea vreme de suprem interes spiritual, chiar un singur verset este de ajuns pentru justificarea pe deplin a mișcării magilor. Și interpretarea este justă, pentru că în același timp — cum se și cere de altfel — „pe cer” este în desfășurare o mișcare

concomitentă : a grupului de îngeri (steaua !), tot în direcția în care arată Mica 5,2. Cerul justifică mișcarea celor trei bărbați pămînteni. Se înțelege pe de altă parte, că închinarea adusă Mintuitorului devine deplină numai prin conformarea cu întreaga revelație și nu se mărginește la conformarea cu un mic pasaj scos în evidență din Scripturi în mod justificat sau arbitrar.

Mica 5,2. Ce valoare spirituală a avut acest verset cu ocazia primei veniri a Mintuitorului nostru Isus Hristos ! Acest verset a însemnat cunoașterea unui fapt de însemnătate crucială, profetizat pentru acea vreme, trasînd drumul doritorilor de închinare : drum venind din trecut, la un moment dat căutat zadarnic într-un loc separat, apoi redescoperit — spre bucurie. Mica 5,2 a însemnat coordonarea pașilor pămîntești cu pașii cerești în cadrul Planului de Minuire, a însemnat încredere în drumul făcut pînă aici sub călăuzirea divină, și în sfîrșit — găsirea Aceluia care Singur înseamnă minuire pentru cei ce-L caută.

Am trecut în revistă cîteva aspecte ale valorii spirituale a unui adevăr prezent, pentru a face sesizabilă ideea pe care o avem în vedere cînd vorbim despre valori spirituale în solia din Apoc. 14,6—12.

Această solie așează într-o lumină specială întreaga învățătură creștină. Este plină de autoritate, făcînd parte din „Descoperirea lui Dumnezeu” (Apoc. 1,1), declarînd că e „ferice de cine citește și de cine ascultă” (v. 3). Cuvintele acestea vin din partea unui Dumnezeu interesat în orientarea și formarea spirituală, morală și socială a credinciosului. Cel ce „citește” este pus în cunoștință cu problemele ce preocupă în timpul împlinirii nu numai pe unii credincioși sau chiar o lume întreagă, ci Universul în totalitatea lui.

Expresia „cine ascultă” întregeste condițiile pe baza cărora Cerul poate declara în dreptul cuiva, că e „ferice”, într-o vreme cînd fericirea este atît de grav amenințată.

Există un vrăjmaș al fericirii, de aceea nu ne mirăm că solia, ca și întreaga carte a Apocalipsei, a avut cea mai vitregă istorie din toate cărțile canonului biblic. În primele secole s-a manifestat din partea multora o repulsie față de scrierile lui Ioan în general — scrieri care demască decăderea și care deschid dorul după revenirea Domnului Hristos. Pe la începutul secolului II, Cerint (un iudeo-gnostic influențat de ideile lui Filon din Alexandria, susținător și al unor idei docentiste) ajunge personajul cel mai detestat printre alți eretici. Cam tot atunci se propagă și ideile montaniste denunțînd relele din sinul unei biserici decăzute, influențate de lume, cu morala și disciplina scăpate din friu. Săgețile montaniste îndreptate împotriva bisericii se adună din cartea Apocalipsei. În această situație, Caius, un conducător spiritual din Roma, socotind că montaniștii tulbură viața liniștită a bisericii prin ideile lor apocaliptice (în multe privințe chiar condamnabile !) intră în acțiune. Obiectează împotriva reinvierii ideilor legate de spiritul profetic și de apropiata revenire a Domnului Isus Hristos — idei ce influențau pe primii creștini. Ca să combată pe montaniști, așezîndu-i sigur în dizgrație, el atribuie întreaga carte a Apocalipsei nu lui Ioan, ci lui Cerint, ca și cum acest iudeo-gnostic disprețuit ar fi fost autorul ei. Astfel eșecul montaniștilor în așteptările lor a avut repercursiuni și asupra Apocalipsei. (Hristos nu a venit în timpul și la locul prezis de montaniști, Ierusalimul ceseșe nu a coborît și pregătirea pentru aceste evenimente s-a dovedit „zadarnică”).

Pe la mijlocul secolului II Dionisie, episcop al Alexandriei combate pe chiliaști (care au crezut că Hristos vine curînd în vederea întemeierii unei împărății de o mie de ani). Și chiliaștii, ca și montaniștii, citează din Apocalipsa în susținerea învățăturilor lor. Dionisie, pentru a-i deruta, declară că nu Ioan apostolul ar fi scris Apocalipsa. Sămînta scepticismului se prinde și aduce roade peste multe secole de atunci încoace. Cu toate acestea, pe tot parcursul primelor secole ale creștinismului, bărbați influenți au apărut autenticitatea Apocalipsei pînă la inclu-

derea ei în Canonul Noului Testament (367 — în Răsărit; 382 — în Apus). Totuși asupra acestei cărți se așterne o umbră ce nu va mai dispărea pînă în ziua de azi din conștiința creștinilor. Cît privește Evul Mediu, nu numai Apocalipsa, ci întreaga Biblie este așezată în umbră. Cînd însă Biblia ajunge din nou în centrul atenției spirituale a reformatorilor, și atunci mai apar dificultăți la un Erasmus de Rotterdam în pregătirea unei ediții a Noului Testament, sau să amintim pe Luther care de asemenea își menține rezerve față de cartea Apocalipsei. Norii s-au risipit într-o anumită măsură și cartea este reabilitată. Totuși interpretarea ei rămîne — în unele locuri — un monopol al bisericii, sau ca descoperire rămîne, regretabil, ignorată.

Este lesne de înțeles că în asemenea împrejurări o părțică a Apocalipsei, cum ar fi Apoc. 14,6—12, nu putea să aibă o influență concretă asupra gândirii spirituale, cel puțin nu în măsura în care adventiștii o descoperă pentru zilele noastre. E adevărat că unele expresii răzlețe au fost citate din Apocalipsa în toila luptelor reformatoare, îndeosebi ne gândim la expresiile: „Babilon“, „fiară“, „femeia“ din Apoc. 12 sau 17. Cei trei ingeri din întreita solie nu au putut fi identificați pînă ce mersul istoriei nu i-a scos în evidență. Identificarea lor cu unii prereformatori din sînul Bisericii romane, sau mai tîrziu, referirile la unii dintre reformatorii protestanți, citeodată chiar la personaje ale redesteptărilor au rămas neconcludente. Textul totuși trebuie să aibă o acoperire reală, existentă într-un anumit timp, cum a simțit și Bengel, spunînd că „cei trei ingeri sînt oameni“ angajați în vestirea soliei. Adventiștii își asumă această răspundere. Prin ei întreita solie a Apocalipsei, păstrată de Dumnezeu în mijlocul unor conflicte neîntrerupte, și în ciuda lor, se aude azi în întreaga lume, participînd prin vestirea ei, ca factor hotărîtor în conflictul final.

Apocalipsa 14, 6—12 oferă o minunată recapitulare a întregii Biblii. Solia în întregime este revelație auzită și văzută, apoi redată de un bărbat ales de Cer pentru scopul acesta, abordînd toate aspectele trăirii religioase și ale manifestării credinței. Ea descoperă valoarea oricărei atitudini a omului față de Dumnezeu, de la vrăjmășia definitivă pînă la sfințenia definită de către inspirație. Sînt condensate în ea toate chemările și apelurile rostite pînă aici de un Dumnezeu iubitor, dornic de mintuirea noastră. Solemnitate se așterne peste cele șapte versete a căror parcurgere nu durează mai mult de un minut și jumătate. Deci, într-un timp de suprem interes și grabă într-un minut și jumătate se poate înțelege cine este Dumnezeu; ce sîntem noi în relație cu El; în ce timp și împrejurări ne găsește solia; care sînt implicațiile.

Ca „din zbor“ — într-un minut și jumătate — se obțin valori spirituale formulate unic, numai aici, concentrîndu-se ca valoare spirituală în mottoul: „O viață asemenea lui Isus, trăită între hotarele poruncilor lui Dumnezeu“. Se simte, că totul este rezumat la un minim atocuprinzător, simplu, accesibil oricui, complet și salvator, căci „Dumnezeu a vorbit“.

Odată auzit, mesajul poate fi imediat reținut și spus mai departe. Poți explica cum se obține mintuirea acum, aici; care este motivul țării apelului și al urgenței deciziei; ce se înțelege prin „temerea de Dumnezeu; ce fel de închinare primește Creatorul; cum s-a ajuns în Babilonul spiritual și cum se poate ieși din el; cînd are loc ceasul judecării; care este păcatul care a stîrnit minia lui Dumnezeu, ce aduce o bună alegere și ce se va întimpla după aceea.

Cele amintite pînă aici sugerează deja o structură logică în ce privește construirea studiului nostru în continuare:

- 1) Timpul la care se referă solia
 - 2) Babilonul — păcatul lui
 - 3) Solia — mai pe larg
 - 4) Scopul vestirii
 - 5) Valori veșnice: în dar
- Mai întii: Timpul.

Cum am văzut, în decursul istoriei creștine cartea Apocalipsei a fost tratată cu o oarecare suspiciune. Printre altele, s-a crezut pecetluită; s-a socotit că aprinde un zel religios străin de viața religioasă „normală“; că profețiile cuprinse în ea nu au o reală însemnătate pentru azi, și dacă au, nu pot fi înțelese; că trebuie să ne ferim de repetarea experiențelor acelor care s-au încumetat în descifrarea profețiilor; că întreaga istorie a creștinismului ne învață la prudență etc.

Este adevărat că acordînd crezare celor cuprinse în întreita solie îngerească, nu mai poți rămîne ceea ce ai fost. Ori le accepți, ori le respingi. De altfel, cele șapte versete ale acestei Evanghelii nu descriu o viață înduioșătoare a Mintuitorului cu scopul de a face cunoscută istoria vieții Lui, ci ne aruncă într-un vîrtej al evenimentelor unde ori cîștigi, ori pierzi viața veșnică. Te obligă să alegi, și în împrejurările vizate — (căderea definitivă a Babilonului) — chiar valoarea acestei vieți obișnuite este clătinată. O asemenea vreme nu putea fi în oricare dintre deceniile sau secolele de la Ioan încoace. Solia are o vreme anume în care devine actuală. Să căutăm vremea aceea, pornind chiar din text, căci nu numai Biblia, dar și textul soliei „este propriul său interpret“.

1) Evanghelia veșnică se vestește de un inger, care zboară prin mijlocul cerului. Caracterizarea Evangheliei ca „veșnică“ se va face într-un alt capitol. Aici ni se atrage atenția asupra modului diferit al vestirii Evangheliei față de oricare alt timp. Domnul a rînduit pe apostoli în vederea evanghelizării. Acum, aici, este rînduit un inger. Oricum am interpreta cuvîntul „inger“, el diferă de „apostol“. Apoi, la pornire, Domnul a zis: „mergeți“, pe cînd aici vestitorul „zboară“. E diferență. Acolo, „faceți ucenici“, „învațați-i“, adică vorbiți gură către gură oamenilor; aici din cer se aude Evanghelia și încă din punctul cel mai însemnat al cerului. Deci este o deosebire între timpurile de demult și vremea vestirii soliei. De nu ar surveni nimic nou, cu nimic nu ar fi motivată această formă a vestirii în timp ce stă în picioare vechea poruncă: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... (Mat. 28, 19)

2) Continuînd comparațiile vom descoperi diferențe între zilele noastre și trecut avînd în vedere „temerea de Dumnezeu“. În locul ascultătorului din trecut al Evangheliei, care nu îndrăznea să-și ridice ochii, accepta și săruta orice i se oferea drept sfînt, azi stă un om care cercetează cu ochi critici, chiar pornind dinspre îndoiele, spre acceptarea sau nu a celor sfînte. Temerea de Dumnezeu, în multe suflete, de mult nu mai este stăvilarul pornirilor păcătoase. Am pășit în vremurile actualității soliei: „Temeți-vă de Dumnezeu!“

3) „Dați-I slavă“. Cîndva s-a arătat admirație față de oamenii vestiți, cinstire față de sfinți, iar închinare s-a dat exclusiv lui Dumnezeu. Azi se întimplă uneori că — să nu amintim altceva — chiar cîntăreți de muzică ușoară sînt divinizați, atrăgînd aceeași intensitate a adorației care înainte era rezervată numai lui Dumnezeu.

4) Dacă întrebăm, cum să ne închinăm „Celui ce a făcut cerul și pămîntul“, într-un fel răspund apostolii și altfel omul medieval. Potrivit Evangheliei veșnice, se cere răspunsul „veșnic“ al celor ce totdeauna au recunoscut în Dumnezeu pe Creatorul lor. Ultimele două secole în mod deosebit au făcut din solia celor trei ingeri o solie actuală, pe tema creațiunii.

5) La fel, despre Babilon, se vorbește în Sfintele Scripturi mereu ca „existînd“, și numai în solie se spune că „a căzut, a căzut“ — definitiv. Această cădere implică un anumit timp hotărît tot atît de accentuat ca și „a venit ceasul judecării“. Despre judecată mereu s-a predicat că „va fi“. Declarația soliei, că „a venit“ este o înștiințare unică, marcînd începerea fazei de încheiere a Planului de Mintuire. Moment de schimb de valori! Unele lucruri au fost

continuare în pag. a 22-a

Faluvegy Desideriu
pastor-consilier

PASTORUL ȘI DISCIPLINA ÎN CULT

Disciplina nu este altceva, decît totalitatea regulilor de comportare cerute tuturor membrilor unei colectivități. Supunere liber consimțită a membrilor unei colectivități, față de dispozițiile luate de conducere pentru bunul mers al acelei colectivități.

Disciplină înseamnă ordine, de-prindere cu o ordine strictă, pentru bunul mers al instituției unde lucrează cineva.

Atît Biblia cît și experiența ne învață că ordinea este strict necesară în aducerea la îndeplinire a lucrării pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu pentru binele și fericirea prezentă și veșnică a oamenilor.

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților“ (1 Cor. 14, 33)

„Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială“ (1 Cor. 14, 40)

Apostolul Pavel accentuează în mod deosebit rolul pe care-l are ordinea și disciplina, în biserică, arătînd spre caracterul lui Dumnezeu ca un Dumnezeu al ordinii. Ordinea este Legea Cerului și aceasta trebuie să guverneze și Biserica lui Hristos.

„Voi dar fiți desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit“, spune Mîntuitorul. (Mat. 5, 48)

Tot în felul acesta glăsuiește și Spiritul Profetic: „Noi dorim să păstrăm linia cea dreaptă, ca să nu se producă o prăbușire a sistemului de reguli și orînduiei. Urînd așa, nu se va permite elementelor de dezordine să conducă lucrarea în timpul acesta. Trăim într-un timp cînd ordinea, sistemul și unitatea de acțiune sînt cu totul esențiale“ (MP 228)

„Hristos vrea să aibă pe urmașii Săi grupați la un loc în comunități, observînd ordinea stabilită, avînd reguli și disciplină, și toți supunîndu-se unul altuia și fiecare socotînd pe altul mai presus decît pe sine. Unirea și încrederea sînt esențiale pentru prosperitatea bisericii. Dacă fiecare membru al comunității ar fi liber să se miște independent de ceilalți, urmînd calea sa specială, cum s-ar putea simți biserică în siguranță în încercări și primejdii? Prosperitatea și însăși existența bisericii depinde de grabnica unire și de încrederea reciprocă a membrilor“ (3T 455)

Dacă ordinea și disciplina sînt principii ale Cerului, dacă în biserică lui Dumnezeu se cere ordine și

disciplină, atunci și-n viața particulară trebuie să fie ordine și disciplină, pentru că de aici pornește totul. Dacă cineva nu este disciplinat cu el însuși, atunci nu va putea cere sau fiine disciplinat în serviciul încredințat lui.

Pastorul este chemat să fie model de disciplină în familia sa, în comunitățile încredințate sub păstorie, urmînd exemplul Marelui Păstor și al slujitorilor antemergători, spre a putea spune la rîndul său: „Călcați pe urmele mele, întrucît și eu calc pe urmele lui Hristos“ (1 Cor. 11, 1)

Pastorul este un administrator (ispravnic) și Apostolul Pavel în dreptul slujbei de ispravnic spune: „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu: „Incolo ce se cere de la ispravnic ca de fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Cor. 4, 1—2)

Necredințoșia în serviciul Domnului o socotește abatere, păcat, pentru care El nu admite nici o scuză.

Biblia și Spiritul Profetic scot în evidență credințoșia în lucrurile mici ale vieții și slujirii. Iar Domnul Hristos spune că „...cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și-n cele mari, iar cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și-n acele mari“ (Luca 16, 10)

Se spune că obișnuința este o a doua natură... și cît adevăr cuprinde în sine această reflexie!

Dacă un pastor nu s-a obișnuit cu ordinea și disciplina în viața lui particulară, cu punctualitatea, cu finuța lui, respectînd cuvîntul dat, cu corespondența lui, cu studiul său, cu pregătirea sa, cu vizitele sale, cu lecturile sale planificate, cu orele sale de rugăciune, atunci toate aceste aspecte ale vieții și lucrării se vor dovedi deficitare și-n curînd se vor răsfrînge în mod negativ asupra comunităților sale, „...doar apa nu curge mai sus de izvorul său...“

Pastorul, în ce privește corectitudinea, ordinea, disciplina trebuie să fie acul magnetic și steaua polară, după care credincioșii să se orienteze. Dacă ceasul tău este rău și nu indică ora exactă, te va duce în eroare numai pe tine; dar dacă ceasul din turn indică rău ora, va duce în eroare orașul întreg.

Pastorul trebuie să fie o persoană pregătită multilateral, deoarece aria lucrării sale se întinde mai departe decît a oricărei slujbe întîlnite în societate.

Pastorul lucrează în domeniul spiritual dar și administrativ. El este un factor de mare importanță în marele angrenaj al lucrării lui Dumnezeu, dar dacă ordinea și disciplina lipsesc, este mai mult un obstacol în ce privește bunul mers al lucrării lui Dumnezeu.

DISCIPLINA ÎN COMUNITATE. Pastorul are datoria și obligația de a păstra ordinea și disciplina în comunitățile districtului său, respectînd cu strictețe toate regulile și instrucțiunile Manualului Comunității și instrucțiunile primite de la Conferință și Uniune.

Mulțumim Domnului în mod deosebit pentru lucrarea pusă la dispoziția fiecărui pastor, „Organizația în Biserica A.Z.S.“, în care sînt stipulate regulile de urmat pentru toate serviciile și lucrările în comunitățile noastre, spre bunul mers al lucrării lui Dumnezeu.

„Este numai drept ca rămîinerea în biserică să nu poată avea loc în orice condiții și indiferent de poziția și viața celui în cauză. Pe cei care nu înțeleg că este de datoria lor să rămînă credincioși legămîntului făcut înaintea lui Dumnezeu și a obștei comunității Sale, la intrarea în biserică prin actul solemn al botezului, nu numai că, respectiva comunitate „poate“, ci ea are obligativitatea să-i îndepărteze din mijlocul ei, ridicîndu-le calitatea de membri, prin excludere. (CBASZ 346).

În privința disciplinei în comunitate, este bine să reflectăm asupra declarațiilor Spiritului Profetic; ele prezintă în mod clar și într-un limbaj solemn și fără puțință de a fi greșit înțeles, răspunderea solemnă ce stă asupra poporului lui Dumnezeu în menținerea curăției integrității și zelului spiritual al comunității. Dacă membrii comunității devin reci și indiferenți, comunitatea trebuie să-i trezească din letargia lor. Dacă cineva s-a instrînat de adevăr, trebuie depuse eforturi pentru clarificarea înțelegerii adevărului, spre a nu deveni un izvor de rătăcire și piatră de poticnire pentru alții.

Tratarea membrilor care au intrat în conflict cu doctrina și organizația bisericii, are și ea regulile ei. Ele au fost enunțate de Mîntuitorul, iar evanghelistului Matei le-a prins în evanghelia Sa. (Mat. 18, 15—18) Aici sînt cuprinse metodele și procedura ce trebuie urmate cu cei greșiți.

Pastorul trebuie să cunoască perfect regulile și să le aplice pentru menținerea disciplinei în comunitate, hrînind turma încredințată sub păstorie. (Mat. 24, 45—51)

DISCIPLINA FINANCIARĂ. Apostolul Pavel stipulează foarte clar această problemă în 1 Cor. 4, 2: „Incolo, ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“. Iar Domnul Hristos precizează: „Cine este credincios în cele mai mici

lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari". (Luca 16, 10).

Se pare că această problemă a devenit cea mai sensibilă dintre toate problemele cu care este confruntat pastorul.

În ce privește respectarea poruncilor lui Dumnezeu, Apostolul Iacob spune: „Căci cine păzește toată Legea și a greșit într-o singură poruncă, se face vinovat de toate". (Iacob 2, 10)

S-ar putea întimpla să lucrăm cu multă conștiințiozitate în toate celelalte compartimente ale lucrării, dar dacă greșim aici, ne-am făcut vinovați de toate.

Respectarea Deciziei nr. 321/1973 a Uniunii de Conferințe, republicată și în lucrarea: „Organizația în Biserica A.Z.S.", p. 309—324 este obligatorie pentru fiecare pastor și pentru toate comunitățile sale.

Circuitul financiar și al documentelor de valori face parte din disciplina financiară care trebuie respectată cu strictețe, precum și a tuturor legilor în vigoare, referitor la acest capitol.

Având în vedere faptul că pastorul este și minutor de bunuri și valori, are și calitatea de gestionar și răspunde disciplinar, material și penal de abaterile de la disciplina financiară.

În art. 10 din Legea 22/1969 putem citi: „...pastorii de districte sînt considerați minuitori de bunuri materiale și poartă răspunderea pentru inventarul comunităților și pentru respectarea disciplinei financiare, în circulația banilor colectați în comunități, precum și pentru gestionarea lucrărilor de reparații ce se fac la casele de rugăciune. Pentru această activitate ei vor constitui garanții în numerar”.

Deci „Incolo ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”. (1 Cor. 4, 2)

DISCIPLINA ÎN CONSTRUCȚII. Pastorul și comitetul comunității ar trebui să ceară totdeauna sfat de la slujbașii Conferinței, înainte de a se angrena în vreo datorie oarecare privind reparațiile, reconstrucțiile sau construcțiile caselor de rugăciune. Multe comunități au intrat în încurcături financiare din cauza unor planuri pripite sau greșit făcute pentru construirea sau achiziționarea de clădiri necesare comunității. Lucrul acesta poate fi evitat de comunități prin cererea de sfat înainte de a se lansa în acțiuni de felul acesta și prin aderarea la planurile denominaționale pentru finanțarea unor astfel de lucrări.

În ultimul timp s-au impus foarte multe lucrări de reparații capitale cu extinderi sau reconstrucții ale caselor de rugăciuni și cu ajutorul Domnului s-au realizat lucrări importante și frumoase. S-au constatat

și greșeli care au atras greutatea atât asupra comunităților cit și a Conferinței.

Având în vedere că lucrările de reparații comportă răspundere și cheltuieli financiare deosebite, este bine să ținem seama de următoarele reguli atunci cînd planuim o asemenea lucrare:

— Să se facă un studiu chibzuit al situației, cu implicațiile respective, aprobări, finanțare materială, mîna de lucru, planuri, devize, etc.

— Să nu începem nici o lucrare de acest gen, decît după ce avem din partea organelor de stat toate aprobările cerute de lege pentru asemenea lucrări.

— Să întocmim un plan financiar chibzuit și realist, pentru a ști cum și de unde putem avea sumele necesare lucrării. Acestea deoarece unele din comunitățile noastre au intrat în datorii care apasă greu asupra lor, ceea ce a dat loc la probleme și greutăți destul de mari, și regretabil că în unele cazuri pastorul i-a împins în aceste neazuri, ignorînd sfatul Conferinței. În această privință Spiritul Profetic spune categoric despre comunitățile noastre, că este neplăcut lui Dumnezeu, ca ele să fie apăsată de datorii stabilindu-se că este ideal ca atunci cînd are loc dedicarea unei noi case de rugăciuni, comunitatea respectivă să nu mai aibă nici o datorie.

În toate cazurile cînd pastorul și comitetele comunităților districtului, fac un plan pentru reconstrucție, reparație capitală sau achiziție, să ceară sfat de la Conferință și Uniune, care au un cuvînt de spus și au calitatea de a aproba lucrarea.

Este înțeleptesc ca la începerea unor lucrări de amploare să existe cel puțin 75% din fondurile necesare lucrării, iar pentru restul de 25% să existe planuri realiste de realizare a sumei.

În cele de mai sus, se constată nevoia unui serios angajament atunci cînd este vorba de lucrări ce angrenează cheltuirea unor fonduri destul de mari.

Menționăm de asemenea că respectarea Decretului 144/1957 cu reglementările ulterioare în legătură cu regimul construcțiilor și reparațiilor, este obligatorie pentru toți cetățenii țării, și cu atât mai mult pentru credincioșii bisericii, care propagă ordinea și disciplina în toate compartimentele vieții.

DISCIPLINA ÎN ORGANIZAȚIE. Biserica A.Z.S. crede că Dumnezeu lucrează prin organizație, prin toate comitetele din cadrul organizației care sînt dispuse să accepte călăuzirea divină.

Pentru împlinirea mandatului ei, pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, biserica este datoare și are dreptul de a stabili rînduiri care să reglemen-

teze viața spirituală a membrilor ei și activitatea bisericii. Aceste rînduiri trebuie să fie reglementate pentru a sluji cauzei lui Dumnezeu și întemeiate pe Lege, și Mărturie, pe Sfintele Scripturi, și Spiritul Profetic.

Rînduiriile sînt de ordin spiritual și administrativ la care se aderă de bună voie, dar sînt obligatorii pentru toți cei ce le-au acceptat. Călcarea lor atrage după sine dezaprobarea bisericii, care poate merge pînă la îndepărtarea acestuia din rîndurile ei.

Organizația este de la Dumnezeu și se bazează pe principii divine, „sistem și ordine se manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu din Universul cel nemărginit”. (O. B. AZS 29)

În ceruri este o organizație absolută și perfectă. „Ingerii lucrează în mod armonios. Ordinea perfectă caracterizează toate mișcările lor”. Ordinea este legea cerului și ea trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu de pe pămînt.

„Nimeni să nu nutrească gîndul că ne-am putea dispensa de organizație”. „Organizația este un sistem de instituții, servicii, reguli și practici, care constituie viața și activitatea bisericii și care sînt statuate pe bază de inspirație și experiență și reprezintă coloana vertebrală a întregii noastre existențe ca denominațiune”. (Idem 30)

„Organizația reprezintă modul în care Dumnezeu își realizează pe pămînt planul pentru mîntuirea oamenilor. Dumnezeu conduce un popor, iar nu pe cîțiva indivizi izolați, unul aici și altul acolo, unul crezînd una și altul alta. Faptul că Dumnezeu nu poate aproba anarhia, ci lucrează printr-un popor, printr-o biserică disciplinată cum și absolută noastră dependență de Dumnezeu, sînt argumente care fac din existența și funcționarea organizației o necesitate vitală pentru biserică lui Dumnezeu”. (Idem 37)

S-a constatat că în unele comunități sînt greutăți și neînțelegeri care au provocat multă durere și bătaie de cap pentru conducerea Cultului, și aceasta pentru că nu au fost respectate rînduiriile și regulile stipulate în Organizația Bisericii Advente. Disciplina a lăsat și încă lasă de dorit în unele comitete și în viața unor slujitori. Așa se face că în ordinea serviciilor divine și în special cu ocazia serviciilor divine ocazionale nu toți pastorii procedează la fel. Cu ocazia serviciului de botez, Sfînta Cîină, cununie sau înmormîntare, se procedează diferit sau chiar se fac inovații care provoacă neînțelegeri.

Se recomandă tuturor pastorilor ca să respecte cu strictețe disciplina în organizație, pentru ca pacea și

continuare în pag. a 22-a

Reștean Gheorghe
pastor-consilier

Prelucrare de
AUREL PĂLAȘAN

Dacă sîntem atenți în general la mîinile oamenilor, putem constata tot felul de lucruri surprinzătoare. Cît de diferite sînt mîinile noastre și cît de diferit le întrebunțăm fiecare dintre noi ! Se spune că se poate aprecia caracterul unui om și după felul cum dă mîna. Într-adevăr, felul de a da mîna diferă foarte mult de la om la om. Există mîini calde, pe care dacă le strîngi, le simți reconfortante și binefăcătoare ; altele sînt reci și distante. Mîini care în mod avar strîng pentru ele totul și mîini care se deschid pentru a da, pentru a oferi. Mîini care strîng pumnii în mod amenințător și mîini ridicate spre binecuvîntare ; mîini care rănesc șiucid și mîini care ajută și vindecă ; mîini respingătoare și mîini care invită ; mîini împreunate pentru rugăciune. Cine dintre noi nu se gîndește acum la „mîinile în rugăciune“ din renumita pictură lucrată de Albrecht Dürer ?

Mîna prietenoasă, mîna iubitoare, mîna oficială, mîna protocolară, mîna indiferentă...

Aristotel spunea despre mîna că ea este un instrument de instrumente.

De fapt, mîna reprezintă un simbol foarte mult amintit în vorbirea noastră curentă : a cere mîna, a da mîna, a întinde mîna. Spunem că „punem mîna“, cînd ajutăm pe cineva ; că „forțăm mîna“, cînd recurgem la constrîngere ; „legăm mîna“, cînd paralizăm o acțiune ; „întindem mîna“, cînd cerem să fim ajutați. Se mai spune că avem o „mîna fericită“ sau „nefericită“, „mîna ușoară“ sau „mîna grea“, „mîna delicată“, „fină“, „mîna tare“, „mîna iscusită“, „mîna harnică“ sau „mîna nelucrătoare“, etc...

Evangelistul Matei ne vorbește și el despre „o mîna“, respectiv despre un om care avea „o mîna uscată“. Isus l-a întîlnit în sinagogă într-o zi de Sabat : „Și iată că în sinagogă era un om care avea o

mîna uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebato : „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?“ El le-a răspuns : „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce s-o scoată afară ! Cu cît mai de preț este deci un om decît o oaie ? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat“. Atunci a zis omului acela : „Întinde-ți mîna“. El a întins-o, și mîna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă (Mat. 12,10—13)

O mîna uscată este o mîna atrofiată, anchilozată, moartă.

Nu cred că ar fi o greșeală, dacă am încerca să vedem în cazul de mai sus al omului cu „mîna uscată“, un simbol al relațiilor noastre interumane și frățești.

Cîte mîini uscate există în lumea aceasta ! Mîini inutile, inactive, indolente, trîndave, reci. Fiecare din noi își amintește poate de vreo împrejurare penibilă, cînd, nereușind nici cum să evite o întîlnire cu o persoană nedorită... i-a întins în silă o mîna rece, forțată.

În societate ne purtăm adesea cu mînuși, ca să atenuăm loviturile, să ne ascundem acțiunile din umbră, însă, în realitate, aceste mînuși camuflează o mîna necrutătoare, criminală.

Sînt uscate mîinile care ar trebui să se întindă spre Dumnezeu. (1 Tim. 2,8) Degetele lor nu se mai unesc pentru rugăciune, ci mai degrabă se strîng pentru a amenința cu pumnul.

Oare de ce sînt atîtea mîini uscate ? Pur și simplu pentru faptul că inimile sînt uscate. Domnul Hristos spune : „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău, căci pomul se cunoaște după rodul lui“. (Mat. 12,33)

Anumite inimi nu pot fi mișcate nici de iubirea lui Dumnezeu, nici de nenorocirea altora. Ele nu mai bat pentru nimeni altul decît pen-

tru ele însele în mod egoist. Cînd inima este insensibilă și uscată, mîinile sînt la fel, întrucît gîndirea comandă gesturile. „Căci din prisosul inimii vorbește gura“. (Mat. 12,34) Acțiunile organelor noastre urmează mișcările sufletului și nu se poate să nu se arate în exterior ceea ce se petrece în interior.

Chiar comportarea și atitudinea semenilor noștri, pe care de multe ori ne grăbim să le criticăm, sînt într-o măsură foarte mare imaginea retransmisă a propriei noastre purtări. Este nevoie să ne vedem pe noi înșine așa cum sîntem ; să ne recunoaștem în atitudinea supărătoare a celor din jurul nostru.

Mulți sînt de părere că oamenii trebuie luați așa cum sînt, deoarece este de prisos orice încercare de a-i schimba. Aceasta ar putea fi o părere greșită. Domnul Hristos ne-a arătat primejdia ei reală, cînd compară pe omul cu mîna uscată cu o oaie căzută în prăpastie în ziua Sabatului, care trebuie salvată de urgență. Cazul omului cu „mîna uscată“ era deci grav și necesita o intervenție imediată a Fiului lui Dumnezeu. Dacă mîinile noastre sînt uscate — din punct de vedere spiritual — lipsite de iubire și de căldura vieții, deci inactive, situația noastră este la fel de gravă !

Potrivit Sfintei Scripturi cel care nu iubește pe fratele, pe semenul său și-l lasă să piară în prăpastia în care a căzut, — indiferent de ce natură ar fi aceasta, fizică sau spirituală — este din punct de vedere moral un ucigaș sau un om cu „mîna uscată“.

Parabola samariteanului milos este concludentă în privința aceasta. Prin ea Domnul Hristos a arătat că „prin aproapele nostru nu trebuie să înțelegem numai pe cel de aceeași credință și din aceeași biserică, sau comunitate cu noi. Aici nu este vorba de vreo deosebire de rasă, de culoare sau de clasă ; ci aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Orice suflet lovit și rănit de dușman este aproapele nostru. Orice om, ca făptură a lui Dumnezeu, este aproapele nostru“. „Dumnezeu este creatorul întregului neam omenesc. Oamenii formează prin creațiune o singură familie și toți sînt una prin răscurpărare“. (P.D. 299 ; 307)

Acest samaritean străin și-a riscat viața și finanțele pentru a scăpa de la moarte pe un străin evreu

căzut între tilhari. Nu-i cunoaștem numele, dar inspirația divină spune că „acest samaritean reprezintă pe Hristos“. Drept era să spună aceasta despre preot sau levit, dar ei aveau inima și mâna uscată; erau niște egoiști pioși, niște religioși necredincioși.

În legătură cu fapta samariteanului, îmi place foarte mult rugăciunea scurtă a lui Johnson Gnanabaranam: „Mîntuitorul meu, de multe ori eu nu pot să ajut atît de mult cît a ajutat samariteanul milos; dar permite-mi, Te rog, măcar atît să fac, cît a făcut măgarul lui“.

„Spuneți drumetului rătăcit despre mîna Celui Atotputernic, care-l ține totdeauna pe picioare, vorbiți-i despre nemărginita iubire a lui Hristos, care simte și cu el. Pentru el nu este suficient să creadă în existența unei legi și a unei puteri, amîndouă fiind lucruri ce n-au milă și nu răspund niciodată strigătului după ajutor. El are nevoie să strîngă puternic o mîna caldă și să se încreadă într-o inimă plină de bunătate“. (P.D. 309)

Despre om se spune că „este ochi deschis în mijlocul Universului orb“; este ființa cea mai înțeleaptă, pentru că are mîini; este „regele verticalei“; „singurul animal care umblă pe două picioare vertical; el poate fi socotit ca o prelungire a razei pămîntului. Toate celelalte animale sînt tangente“. Marele Blaga spunea că omul este „un vierme ce se transformă în lumină cînd iubește“. Da, omul este „înger la verificare pe pămînt“; este „soare ale căruia planete sînt simțurile“. Omul este „lucru sfînt pentru semenii săi“.

Mîinile uscate și lipsite de iubire găsesc totdeauna pretexte pentru a rămîne indiferente față de primejdia în care se află aproapele. Odată sinagoga era plină de „mîini uscate“, cînd sârmanul anchilozat aștepta în mijlocul ei să fie vindecat. Oare nu aceste mîini uscate ale acuzatorilor lui Isus îl condamnau pe Fiul lui Dumnezeu, pentru că vrea să facă o minune în ziua Săbatului? Nu aparțineau ele unor oameni fără milă, care nu știau ce este iubirea și care se interesau de El, numai pentru a găsi un motiv ca să-L omoare pe Domnul Hristos? Singurele mîini vii în

sinagoga de altă dată erau cele ale Mîntuitorului, căci ele s-au întins imediat spre cel suferind și l-au tămăduit. Fariseii nu-și dădeau seama că de fapt mîinile lor reci și acuzatoare erau mult mai bolnave, mai „uscate“, decît ale infirmului din fața lor, deoarece lor le lipsea iubirea care dă viață.

Isus a zis bolnavului: „Întinde-ți mîna!“ Dar cum poți întinde o mîna paralizată! Cum a putut omul cu mîna uscată să asculte de porunca lui Isus? **PRIN CREDINȚĂ!** Ațintindu-și ochii spre Cel care poruncește și crezînd în puterea Lui! Toate actele de binefacere ale Domnului Hristos au fost acte creative. „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“. (Ps. 33,9)

Cînd Isus ne poruncește ceva, să fim siguri că El ne dă și putere de a face lucrul acela. „Căci toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede“. (Marcu 9,23)

Ideea folosirii impulsurilor electrice ale creierului pentru controlarea mișcărilor membrilor artificiale i-a inspirat pe cercetătorii vest-germani din Boehmenkirch să fabrice o mîna artificială, controlată de motorașe minuscule, atît de sensibile încît permit asigurarea unor mișcări aproape naturale. Dispozitivul electronic intern al acestei mîini „adoptive“ amplifică de 40 000 de ori semnalele creierului. Asemănătoare mîinii adevărate, cea artificială dispune de un motoraș pentru degetul cel mare și de un al doilea, care controlează mișcările celorlalte degete.

Din punct de vedere spiritual, nouă ne trebuie mai mult decît „o mîna adoptivă“, artificială, o mîna robot, pusă în mișcare și controlată de motorașe electronice minuscule. Nouă ne trebuie „mîini vii“, reale, calde, sensibile, binefăcătoare. Ne trebuie mîini pline de inițiativă, „căci cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat“. (Iacov 4,17) Acesta este păcatul „omiterii“, o altă definiție a păcatului. În general noi vorbim mai mult despre păcatul „comiterii“. Înaintea lui Dumnezeu sînt la fel de vinovate ambele forme de păcătuire.

Numai Domnul Hristos singur poate săvîrși minunea vindecării

noastre. Numai El poate să ne spună: „Întinde-ți mîna!“ Noi nu trebuie să înțelegem cum anume se poate realiza aceasta. Aici este nevoie de credință, nu de alte multe explicații. Minunea este mai presus de orice explicație a noastră.

Minunea este ceea ce nu înțelegem, pentru că nu se potrivește cu experiențele noastre, pentru că nu se împacă nicicum cu puținul pe care noi îl cunoaștem despre legile universului.

Minunea este o intervenție supra-naturală în problemele omenești, care nu poate fi explicată pe baza legilor naturale, cunoscute, sau ceva ce n-ar putea fi așteptat în desfășurarea normală a evenimentelor.

Minunea are loc după legile divine, prin puteri pe care noi nu le cunoaștem. Noi stăm în fața unei lumi, a unei creațiuni, plină de mistere de neînțeles. Furnica poate duce în spate de 11 ori greutatea trupului ei. Poate omul transporta cu forțe proprii o greutate de 900 kg?

Goethe spunea că noi „dibuim în minuni; plutim între taină și minune, înotăm în ele ca peștii în ocean“. Tot el spunea că „minunea este copilul iubit al credinței“.

Noi și Universul venim din minuni. Minunea este existența noastră și existența Universului. O minune se va întîmpla și atunci cînd noi — prin harul lui Dumnezeu — vom intra în circuitul veșniciei, cînd vom acționa, cînd vom simți și vom gîndi ca îngerii.

Pînă atunci să ne ajute Domnul să fim vindecați de orice infirmitate spirituală, de orice anchilozare. Să nu mai existe „suflete paralizate“, nici „mîini uscate!“ Să ne așezăm voința noastră de partea voinței lui Hristos și să credem că la El nu există imposibilitate. „El poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evr. 7,25). El poate și vrea să dea viață sufletului „mort în greșeli“. Să credem lucrul acesta din toată inima!

Căsătoria este pentru oameni mari

„Cind eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gîndeam ca un copil; cind m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.” (1 Cor. 13,1)

Cuvîntul „căsătorie” sună pentru mulți ca un cuvînt magic. Dar căsătoria nu este pentru „copii”. Nici chiar pentru copiii-minune. Căsătoria este pentru cei care au ajuns „la starea de om mare” (Efes. 5,13). Maturitatea necesară căsătoriei nu înseamnă numai o vîrstă considerată potrivită. La atingerea acestei vîrste, tinerii trebuie să fie capabili să-și evalueze gradul de maturizare după criteriile mai concludente. Iată cîteva sugestii:

1. **Înțelegerea realistă și responsabilă a rostului căsătoriei.** Căsătoria nu este o scară de salvare — pe care să fugi de realitate, de o situație nefericită în familie sau de neîmpliniri personale. Dimpotrivă, căsătoria aduce noi probleme și răspunderi sporite, împreună cu mari posibilități de realizări și fericire. Căsătoria reușită este o deplină împlinire reciprocă a nevoilor personalității soților.

De asemenea, căsătoria nu este doar o înțelegere reciprocă între două persoane, ci ea are consecințe vaste asupra stabilității societății și trebuie să ofere siguranță pentru copiii care se vor naște. Să fii matur pentru căsătorie înseamnă să recunoști aceste consecințe vaste și rostul căsătoriei pentru propria ta viață.

2. **Înțelegerea corectă a naturii iubirii, ca și a procesului de dezvoltare și stabilizare a ei.** „Iubirea este un dar prețios, pe care îl primim de la Isus. Curată și sfîntă, ea nu este numai un sentiment, ci un principiu”. (MH 358) „Adevărata iubire nu este o patimă arzătoare, violentă și nestăpînită. Dimpotrivă, ține de natura ei să fie liniștită și adîncă. Ea privește dincolo de cele exterioare și este atrasă numai de calități. Ea este înțeleaptă și judicioasă, produce un devotament statornic și adevărat”. (2T 133)

Iubirea trebuie să fie sprijinită pe idealuri și interese comune, respect și acceptare reciprocă. Să fii matur înseamnă să poți discerne între iubirea romantică, pasională, atît de insistentă propusă în romane și filme „de dragoste”, și acea iubire-principiu care asigură durabilitatea căminului.

„Renunță la gîndurile tale romantice. Tu amesteci religia cu un sentimentalism romantic, bolnăvicios, care nu înalță, ci numai înjosește... Tu ai trăit într-o lume închipuită, tu ți-ai închipuit că ești o martiră, că ești o creștină... Sora mea, Dumnezeu cere ca tu să te schimbi. Te implor să-ți înobilezi sentimentele. Închină puterile tale mintale și spirituale în slujba Răscumpărătorului tău”. (2T 249,251)

3. **Clarificarea programului de viață.** Maturitatea nu poate fi atinsă cîtă vreme se evită deciziile majore ale vieții cu privire la Dumnezeu, idealuri morale, priorități și principii. Hotărîrile luate în aceste domenii stabilesc direcția dezvoltării întregii vieți. Să fii matur înseamnă să ai o legătură stabilă, activă, verificată cu Cerul. Aceasta te va conduce la rezolvări eficiente ale problemelor vieții.

4. **Conștiența capacităților și a lipsurilor proprii.** Recunoașterea capacităților și a părților valoroase — moștenite sau dobîndite — nu înseamnă mîndrie. Mîndrie înseamnă însușirea meritelor pentru aceste valori, care sînt de fapt daruri — primite și dezvoltate. Aspectele nedorite care nu pot fi schimbate trebuie acceptate fără excesivă nemulțumire sau vinovăție. Nici nu trebuie dezvoltată o sensibilitate neferică cu privire la slăbiciunile proprii. Lucrează împreună cu Dumnezeu ca să împlinești ce lipsește în viața ta și să valorifici la maximum capacitățile existente. Să fii matur înseamnă să-ți recunoști limitele și să progresezi în domeniile în care ai fost dotat cu daruri.

5. **Înțelegerea influențelor persistente ale familiei în care ai crescut.** Cercetările au dovedit că atmosfera din căminul părintesc influențează în măsură însemnată succesul căsătoriei viitoare. Dacă ai trăit într-un cămin pașnic și bine încheat, ai motive speciale de recunoștință față de Dumnezeu și față de părinți. Desigur, aceasta nu asigură totuși în mod automat că vei avea un cămin fericit. Dar dacă eșecuri și nefericiri au întunecat istoria familiei, să nu judeci cu asprime pe părinții tăi pentru eșecurile lor. Mai folositor ar fi să înțelegi, prin observare atentă și studiu, care sînt condițiile succesului vieții de familie.

6. **Abordarea realistă și constructivă a problemelor vieții.** O persoană matură nu este la discreția evenimentelor. Sintem învățați să nu ne purtăm ca sclavi ai împrejurărilor, ci ca stăpîni, ca ființe superioare. Confuzia, descurajarea, compătămirea de sine, imobilitatea, renunțarea — acestea nu constituie un răspuns matur la neajunsurile și loviturile vieții. O persoană matură gîndește limpede și acționează curajos. „Dumnezeu, care este, credincios, nu va îngădui să fii ispitit peste puterile voastre...” (1 Cor. 10,13) Capacitatea de a depăși cu bine situațiile dificile este un avantaj valoros în construirea unei căsătorii reușite.

7. **Înțelegerea cauzelor profunde ale comportamentului uman.** Este necesară o dispoziție, o înclinație către înțelegerea motivelor, a proceselor lăuntrice. Este foarte simplu — și zadarnic — să critici manifestările condamnabile ale cuiva. Dar poți să faci ceva mai bun. În spatele geloziei se poate afla simțămîntul de nesiguranță sau nemulțumire. Spiritul de critică este o încercare de coborîre a altora pentru înălțarea propriei persoane. Un comportament dominator și agresiv adesea este o mască pentru teamă și dezorientare. Înțelegerea comportamentului aduce și un anumit grad de detașare și stabilitate emoțională — semne ale maturității.

8. **Gîndirea independentă.** La nivelul imaturității se dă pe față o răzvrătire generalizată față de orice au gîndit părinții și cei din generația lor. La nivelul maturității, răzvrătirea este înlocuită cu gîndirea independentă dar responsabilă, stabilă, întemeiată pe principii, judecări și experiențe proprii.

9. **Responsabilitatea pentru greșelile proprii.** O persoană imatură refuză să-și recunoască greșelile și aruncă vinovăția asupra celorlalți. Cînd ceva nu merge bine și învinuim pe alții, nu este nici o șansă de progres. Greșelile se vor repeta. Însă o persoană matură este capabilă să-și recunoască greșelile și să-și modifice comportamentul. Ea învață din experiență și transformă eșecurile în porți ale progresului.

10. **Capacitatea de așteptare și de sacrificiu.** Un copil vrea ca toate dorințele să i se îndeplinească de îndată. El nu se lasă convins de explicații, nu se conformează condițiilor și refuză să accepte consecințele. Răspunsul copilăresc la aminare sau refuz este supărarea. Emoțiile se dezlănțuie. Desigur, o persoană matură nu trebuie să ignore dorințele și

nevoile. Dar ea judecă cu discernământ și este capabilă să aștepte pînă la timpul optim pentru împlinirea rațională a trebuințelor sale. Ea înțelege că anumite realizări cer sacrificiu și deci renunță acum pentru o satisfacție sporită mai târziu.

„Așează-te sub stăpînire de sine, instruiește-te cu o minte trează, Acum ești în perioada de formare a caracterului; să nu socotești ca fără însemnătate acele lucruri care te îndepărtează de la țelurile tale cele mai înalte și sfinte“. (AH 53)

11. **Atitudinea altruistă.** Incapacitatea de a renunța în favoarea celui alt, urmărirea nevoilor personale fără nici o considerație față de ceilalți, mentalitatea că propria persoană este mai importantă — acestea sînt semne de imaturitate. Un om matur s-a deprins „să privească pe altul mai pe sus de el însuși“. (Filip. 2,3)

12. **Maturitatea relațiilor cu părinții.** Perioada pregătirii pentru căsătorie cere o legătură deschisă și matură cu părinții. O persoană imatură se ferește să discute proiectele sale căci nu vrea să audă argumente care cer o schimbare a hotărîrilor. O persoană imatură gîndește că, în cele din urmă, problemele se vor rezolva de la sine. Maturitatea cere examinare liniștită a perspectivelor, în deplină libertate și sinceritate, împreună cu cei mai înțelepți și iubitori prieteni, părinți.

Dacă ești pe drumul cel bun către maturitate, vei putea aprecia nivelul maturității tale. Cel imatur este aproape inconștient de nevoia de creștere pe care o are. Sau, dacă își dă seama, se sperie. Cel matur nu se sperie, ci se apucă de lucru.

Aceleași criterii pot fi urmărite și pentru aprecierea gradului de maturitate a posibililor tovarăși de viață. „Cumpănește fiecare sentiment, și urmărește fiecare dezvoltare a caracterului persoanei cu care te gîndești să-ți împletești destinul pentru viață. Acest pas, pe care te pregătești să-l faci, este unul din cei mai importanți din viață, și nu trebuie să pășești cu grabă. Desigur, tu ești liber să iubești, dar nu iubi orbește“. (AH 45).

Înțeleptul spune că un bun tovarăș de viață este „un dar de la Domnul“. (Prov. 19,14) Ești pregătit să primești un asemenea „dar de la Domnul“? Ești pregătit să fii oferit ca „un dar de la Domnul“?

Adrian Bocăneanu
pastor-consilier

urmare din pag. a 16-a

trecute cu vederea în vremurile de neștiință. Acum se cere conformare cu adevărul veșnic.

6) În timpul vestirii soliei trebuie să existe o „icoană“ ca obiect al închinării. „Fiara“ și „icoana ei“ sînt cunoscute. Are și un semn care poate fi acceptat sau refuzat. Cînd toate acestea apar înaintea ochilor noștri, putem ști că solia a devenit actuală, adică o solie prezentă, pentru timpul prezent.

7) Versetul 12 ne înfățișează un număr de adevărați credincioși, care prin concepția lor despre credința lui Isus și poruncile lui Dumnezeu se deosebește de orice altă credință, biserică. Cuvîntul zice „aici“. Deci atunci cînd se pot găsi pe pămînt, printre creștini, credincioși la care se potrivește precizările din versetul 12, atunci se poate spune că solia celor trei îngeri se vestește just „acum“ și este ascultată de mulți închinători sinceri, numiți de acest verset: „sfînți“.

Un asemenea cercetător sincer al Sfîntelor Scripturi a recunoscut în întreita solie îngerească imperativul timpului prezent. Cu Biblia deschisă la Apoc. 14, 6—12 a întrebat cu răbdare, pe rînd, pe mulți: „Ce atitudine aveți față de cele cuprinse în acest pasaj?“ Unii au ridicat din umeri, sau au mărturisit că nu s-au ocupat de această „problemă“. Nimeni nu le-a vorbit despre așa ceva. Alții au spus că pe ei, alte părți ale Scripturii îi interesează. S-au găsit și din cei care au zîmbit semnificativ: „Ah, știm unde vreți să ajungeți!“ A fost și avertizat să fie precaut, pentru că mergînd în direcția aceasta ușor se poate rătăci. Cițiva au cerut răgaz pînă vor întreba pe cei competenți, de a da răspunsul corect, formulat de aceștia. Mirarea creștinului nostru a fost că investigația lui stîrnea în general împotrivire. Un singur grup de credincioși i-a împărtășit lămuriri satisfăcătoare, asigurîndu-l că solia din Apocalipsa 14, 6—12 este chiar solia lor; mai mult, actul lor de naștere ca biserică. De dragul salvării oferite de solie, acest suflet, iubitor de Dumnezeu, și dornic de mîntuire a și rămas „aici“ în biserică soliei, primind botezul biblic în Biserica Adventistilor de Ziua a Șaptea.

PASTORUL ȘI DISCIPLINA ÎN CULT

urmare din pag. a 18-a

armonia să poată fi păstrate în toate comunitățile Domnului.

Fiecare parte a serviciului divin este importantă. Nimic neimportant și nepotrivit n-ar trebui să se strecoare în serviciile divine. Poporul lui Dumnezeu vine să participe la serviciile divine cu scopul adorării și închinării.

Următoarele cuvinte ne prezintă adevăratul scop al închinării: „Dumnezeu cheamă pe poporul Său să se ridice și să iasă din atmosfera rece, înghețată, în care trăiește, să se debaraseze de impresiile și ideile ce i-au răcit iubirea și l-au ținut într-o activitate egoistă. El îl soamează să se ridice din poziția fi-rească în care se găsește și să respire atmosfera cea curată și înso-rită a cerului“. (5T 607)

Pastorul are obligativitatea și răs-punderea de a supraveghea și pro-mova toate ramurile lucrării. Pas-torul trebuie să fie familiarizat cu metodele de organizare și înfăptuire

a tuturor programelor serviciilor care se aduc la îndeplinire în bise-rica A.Z.S. — a) activitate evanghe-lică b) activitate pastorală c) ac-tivitate rituală d) activitate admi-nistrativă — recunoscînd în același timp ca fiind de o importanță vitală cooperarea și antrenarea tuturor factorilor de răspundere, a mem-brilor comitetelor comunităților și a tuturor credincioșilor în activi-tatea lucrării lui Dumnezeu care se face pentru binele prezent și veșnic.

Mintuitorul a avut o singură țintă în viață: „A trăi pentru a face pe alții fericiți“ — și aceasta trebuie să fie și ținta fiecărui pas-tor adventist.

Stirșit de cale

— Pe data de 8 aprilie 1986 a încetat din viață, după o scurtă suferință fratele Stana Ioan, prezbiter al comunității Sepreuș jud. Arad. Bărbat credincios, milos, gata de sacrificiu pentru cauza lui Dumnezeu, și-a pus viața sa în slujba lui Dumnezeu și a aproapelui. A sacrificat timpul, mijloacele și viața sa pentru Casa Domnului și cauza Evangheliei. A fost și a rămas un exemplu de abnegație și slujire. Ferice de cei care mor cu nădejdea mântuirii în sufletele lor, privind spre răsplătirea ce o va da Domnul Dumnezeu la învierea dreptilor.

— În mod fulgerător și neașteptat o suferință ascunsă a inimii pune capăt vieții fratelui Turlea Ioan, în timp ce se afla în vizită la fiul său în Norvegia. Ani de zile slujbaş și prezbiter al Comunității Labirint din București, fratele Turlea a fost un model de virtute, pricepere și credincioșie. Asemenea lui W. Carey, a căutat să descifreze limbile originale în care a fost scris cuvântul Scripturii fiind un zelos cercetător al Cuvintului scris și al tezaurului Inspirației Profetice. Neașteptata lui dispariție lasă un gol în mijlocul familiei, dar și al frățietății, mingiit fiind numai de făgăduința revederii la ziua cea mare a răsplătirii finale.

— În seara zilei de 23 noiembrie 1986, inima obosită și bolnavă a sorei Virgilia Florea, încetează a mai trimite în corp energia vieții. După 9 luni de la pierderea soțului său, își încheie și ea viața în mod liniștit și în tăcere, așa cum a și trăit.

Sinaia, rămâne la vârsta primului an orfană de mamă și crește în familia mătușei sale Strazzaboschi. În acest cămin cald, în care lumina adevărului s-a aprins de timpuriu, tinăra Virgilia primește botezul la vârsta de 16 ani, iar la 19 ani își întemeiază un cămin creștin, un cămin durabil cu cel care a fost pastorul Dumitru Florea.

Ca soție de misionar și mamă, se dăruiește familiei. Muncеște neobosită și își tănuiește lacrimile și durerea pierderii unui fiu la vârsta de doi ani și a încercărilor prin care a trecut. Viața lor, a lui Dumitru și Virgilia Florea fiind legată de istoria Bisericii Advente din țara noastră din perioada 1920—1955, istorie ce pe lingă bucuriile împlinirii a lăsat urme adinci în trupul acesta de lut care primește toate șocurile fizice și psihice ale vieții.

I-a plăcut să treacă prin viață în mod liniștit, rezervată, uneori chiar neobservată și să aprecieze ca singura-i podoabă smerenia și încrederea deplină în Dumnezeu, mîntuirii noastre.

Cei 62 ani de credință și 78 de viață i-a încheiat rugîndu-se. O viață se încheie în rugăciune.

Drumul vieții sorei Virgilia Florea s-a încheiat cu încrederea ne-

ciei. În liniștea netulburată a mor-mintului așteaptă să se facă iarăși dimineață și în împărăția morții să pătrundă razele vieții veșnice.

— În zorii zilei de 8 decembrie 1986, adoarme în Domnul sora Elly Rădoi, născută Arnhold. Vede lumina zilei la 5 mai 1915 ca fiică a unui slujtor al Evangheliei, trăiește și crește în casa părintească din Berlin. În 1941, se căsătorește cu pastorul Rădoi Gheorge, își părăsește patria și rudele pentru a trăi alături de soțul ei și noua patrie o adoptă cu căldură. Ca soție de pastor urmează destinul soțului ei în diferite părți ale țării, pe care a iubit-o, vorbind acum graiul noii sale patrii. Modestă și retrasă, a crescut două fiice, care i-au bucurat și încălzit inima. După ce rămîne văduvă, în 1964, găsește alături de fiica sa, Silvia, sprijin și bucurie.

Ultimii ani ai vieții i-a trăit la Făgăraș, încheindu-și alergarea vieții la vârsta de 71 de ani. Dispariția ei lasă un gol în rîndul celor rămași. Credința ei avea ceva din tăriia munților, înălțîndu-și speranța dincolo de piscurile cele înalte, ancorîndu-se în veșnicie.

Da, „ferice de morții care mor în Domnul“.

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa redactor-șef; Ștefan Bratosin, secretar de redacție.

Membrii: Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3. Tel. 20.76.65

și rodnică trăire, fratele Petrescu Ioan, pastor-pensionar al Bisericii Advente din țara noastră.

La 1 februarie 1895, vine la viață în casa părinților săi din Bălcești, într-o familie cu 11 copii, ca fiu al unor țărani destoinici, harnici, legați cu fire ancestrale de glia binecuvîntată a Moldovei.

De tânăr, a rămas orfan și a trebuit să muncească de la vîrsta de 14 ani ca să-și cîștige existența și să-și formeze un caracter ce n-a cunoscut compromisul și lenevia.

În 1916, este militar, luînd parte la război, făcîndu-și datoria față de țară.

Demobilizat în 1920, muncește cu aceeași dirzenie care l-a caracterizat. În 1921, cunoaște adevărul și primește botezul în Biserica Adventă, urmînd apoi cursurile Seminarului Adventist de la Dicosinmartin, în perioada anilor 1925—1927. După absolvire, este angajat ca lucrător biblic la Roșiori de Vede și în 1932 este întărit prin binecu-

In memoriam

vîntare ca pastor al Bisericii Advente.

În 1930, se căsătorește cu sora Galina Apostolescu, cu care a dus o viață frumoasă și care i-a fost un

sprijin de nădejde timp de 36 de ani, ajutîndu-l în lucrarea la care a fost chemat de Dumnezeu și biserică. În căminul lor s-au născut 7 copii, din care 5 mai sînt în viață. Acestor vlăstare el le-a fost un exemplu viu de credințioșie, cum-pătare și sacrificiu de sine.

A lucrat în aproape toate județele Moldovei și a suferit ca un bun ostaș al lui Hristos. Un pionier al bisericii caracterizat prin modestie și credințioșie.

A dorit totdeauna să reflecte în viața și caracterul său lumina pe care a primit-o de la Cel ce este Lumina lumii.

Inchide ochii la venerabila vîrstă de 91 de ani cu aceeași puternică încredințare în făgăduința mintuirii. Familia, frățietatea și cei ce l-au apreciat l-au însoțit la locul odihnei lui temporare, în așteptarea învierii și a mintuirii, în care a crezut și pe care le-a propovăduit toată viața sa.

Comitetul Uniunii